

TREZITI-VĂ!

RELIGIA COMUNISTĂ DIN RUSIA

Dovada că și comunismul este o altă religie falsă

NEW YORK CITY – CE PRIVELIȘTE!

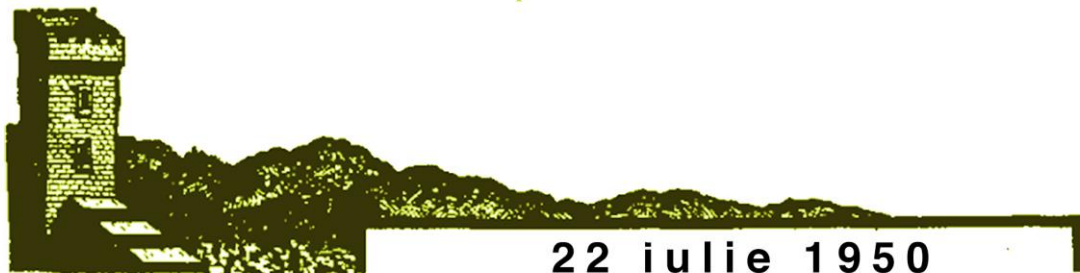
Indiferent că vă place sau nu, această junglă de cărămidă și oțel vă va face să
vă pierdeți răsuflarea în fața magnitudinii ei

LEGĂMÂNTUL VEȘNIC AL LUI DUMNEZEU

Ce să facă creștinul atunci când națiunile intră în război

CUM CIRCULĂ SÂNGELE

Câteva fapte uimitoare despre inimă și despre izvorul vieții care circulă prin
corpul nostru

22 iulie 1950

Misiunea acestei reviste

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Trezii-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Trezii-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Trezii-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă! Rămâneți treji citind „Trezii-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

22 iulie, 1950

CUPRINS

Religia comunistă din Rusia.....	4
Urmează modelul ortodox.....	5
Multe alte puncte de comparație.....	7
O „dogmă” cu o influență înfiorătoare.....	9
Stalin zeificat precum Dumnezeu.....	10
New York City – ce priveliște!.....	13
Să urmărim priveliștile!	14
Muzee și grădini zoologice	15
Coney Island și Statuia Libertății	16
De la o priveliște la alta	18
Să facem cunoștință cu un criminal – marihuana.....	18
Înregistrarea ei criminală.....	21
Furia religioasă întreține focul în Quebec.....	23
CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂRUL.....	25
Legământul veșnic al lui Dumnezeu.....	25
Puerto Rico și Insulele Virgine.....	28
Cum circulă sângele.....	31
Două inimi într-una.....	32
Ce face inima să bată.....	33
Sistemul vascular și arterele.....	34
Capilare și vene.....	36
Probleme cu inima și afecțiuni înrudite.....	38
Judecată sănătoasă.....	40
Retrospectivă asupra lumii.....	42

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți”, Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y, 22 Iulie 1950

Numărul 14

RELIGIA COMUNISTĂ DIN RUSIA

Dovada că și comunismul este o altă religie falsă

În luna decembrie a anului trecut presa publică și radioul spuneau despre cum întreaga lume comunistă celebra a șaptezecua aniversare a lui Stalin, cu cea mai mare manifestare de daruri, onoruri și laudă adusă vreodată unui om. Țările-satelit n-au fost deloc în spatele U.R.S.S. în cuvintele lor extravagante de adorare. În Viena ocazia a fost celebrată printr-o „ceremonie semi-religioasă”. În Ungaria a fost anulat obișnuitul spectacol de Crăciun și în locul acestuia a avut loc o sărbătorire prelungită și extraordinară a lui Stalin, începând cu 21 decembrie. În Albania Adunarea Poporului a votat să ridice o statuie „zeității Iosif Visarionovici Stalin”. Premierul Hoxha al Albaniei a declarat: „Marele Stalin este gloriosul salvator al poporului nostru”.

Cele peste șase luni care s-au scurs de atunci le-au dat oamenilor cugetători

ocazia să privească înapoi și să vadă cum se potrivește, ca întreg, într-un tablou comunist, publicitatea și evenimentele legate de aceasta, de atunci. La suprafață și din afară comunismul este considerat de mulți oameni orice, dar nu ceva religios. De fapt, dușmanii comunismului proclamă adesea că acest „ism” particular nu este religios, ba este chiar anti-religios. Ei aduc imediat în atenție dogma lui Karl Marx: „Religia este opiumul poporului”. Dar dacă este adevărat că acest comunism, așa cum este practicat astăzi, este complet non-religios, cum trebuie să înțelegem sau să explicăm noi această recentă manifestare de zeificare fanatică a lui Stalin ca „zeitate”, „glorios salvator”.

Lumea este plină de religii de diferite crezuri, concepte și culori. Așezați-vă și faceți o listă cu toate religiile care vă vin în minte. Poate lista nu va fi atât de

lungă în comparație cu miile de religii care sunt practicate acum, dar chiar și așa veți include în listă multe „ismuri” la care de obicei creștinătatea face referire ca la religii „păgâne”. Acum, cei care țin de aceste religii nu se închină sau nu servesc aceeași Zeitate la care mărturisești că te închini tu, ca de exemplu mulțimea de dumnezei venerați de triburile băștinașe din Africa, America de Sud, Asia și insulele îndepărtate ale Pacificului de Sud. Totuși, vei recunoaște cu ușurință că aceste popoare ciudate se închină la dumnezei ciudați, deci practică un fel de religie a demonilor. Prin urmare, dacă cineva are o privire de ansamblu nu va avea nici o dificultate să accepte faptul că și comunismul este o altă religie, cu un set diferit de zei. Religiile ortodoxe sunt șocate de ritualurile închinătorilor la șarpe, dar nu-i vei numi ateii pe aceștia. Și nici cei care îl adoră pe Stalin ca „zeitate” și ca „glorios salvator” nu sunt ateii. Da, comunismul diferă de alte religii în multe privințe, dar vei fi uimit să vezi cât de mult seamănă cu acestea în multe alte puncte de comparație.

Înainte de a face o paralelă între comunism și marile religii ortodoxe din lume este bine să ne uităm la definiția cuvântului „religie” și s-o ținem minte, așa cum se găsește în Noul Dicționar Internațional *Webster*, ediția a doua. La pagina 2105 „religia” este definită după cum urmează:

1. Serviciul și adorarea lui Dumnezeu sau al unui dumnezeu, exprimat în forme de închinare, în ascultare de porunci divine, în special cele care se găsesc în scrieri sacre acceptate, sau așa cum sunt declarate de învățători recunoscuți, urmărind o cale a vieții privită ca obligatorie pentru adevărații credincioși.
3. Unul din sistemele de credință și închinare; o formă de teism; o convingere religioasă
5. Devotament sau fidelitate; conformitate scrupuloasă; conștiinciozitate.

(a) Un scop, un țel, un principiu sau ceva asemănător care apar în convingeri și sentimente religioase, precum o mare credință, devotament, pasiune, sau urmat de un zel religios, conștiinciozitate sau fidelitate; ca de exemplu: patriotismul este o religie pentru el. (b) Acceptarea unui astfel de ideal ca standard de viață și devotamentul față de acesta.

Urmează modelul ortodox

Așa cum fiecare religie are convingerea sau crezul ei, tot la fel este și cu comunismul. Ateismul și materialismul sunt printre cele „zece porunci” ale lui. Membrii Partidului Comunist, dacă au o

poziție bună, trebuie să creadă din toată inima, să învețe și să practice crezul ateu și un singur blestem sau o singură interdicție emise de Partidul Comunist sunt la fel de fatale precum orice anatema emisă de autoritățile ecleziastice ale unei biserici ortodoxe.

Un comunist predică faptul că religia ortodoxă este „opiumul poporului”, dar poate el să nu recunoască faptul că și comunismul este un drog la fel de puternic precum orice doctrină amețitoare vândută de organizațiile religioase recunoscute? Injectarea narcoticului ateu în venele cuiva intoxică și amețește la fel de mult simțurile, jefuiește libertatea și ia în robie mintea la fel ca o predică a bisericilor. De la toți cei care își consacră viața sistemului comunist de credință și închinare se cere o credință oarbă și fără să fie pusă la îndoială, în teorii, ideologii, filozofii, tradiții, mituri și superstiții ale partidului. George E. Sokolsky a scris cândva cum comuniștii „sunt mai dogmatici decât cel mai fanatic fundamentalist din religie, acceptând, pe baza credinței, că prognozele Marxiste trebuie să fie corecte, indiferent care ar fi

realitatea”. – *New York Sun*, 8 ianuarie, 1949.

Exercită marile instituții ecleziastice o influență dominatoare asupra maselor din turmele lor? La fel face și comunismul! Nefiind o sectă sau un cult minor, comunismul are o mărime monstruoasă și domină viața a milioane de oameni. Nefiind un simplu parteneriat, sau ceva de genul o conducere a „bisericii și a statului”, comunismul a înghițit statul, iar cele două sunt una. Sunt religiile organizate ale lumii intolerante față de alte confesiuni? La fel este și comunismul! În țări din spatele Cortinei de Fier se fac încercări de către comuniști de a înregimenta bisericile, de a le interzice să-și continue activitățile obișnuite și de a le forța să cedeze controlului statului. În Rusia, în zonele rurale, practic toate bisericile au fost închise pentru închinare publică și multe din ele au fost transformate în garaje, depozite pentru cereale sau sunt folosite ca școli sau muzee. Această religie de stat a comunismului este la fel de intolerantă față de alte „ismuri” cum este guvernul catolic al lui Franco față de protestanți.

Au bisericile confesionalul lor, cu o îngrijire pentru ispășirea păcatelor? La fel au și comuniștii! Presa raportează frecvent că unii artiști, muzicieni sau oameni de știință au mărturisit păcatele „de burghezi” și au cerut iertare. Excomunicare? Într-

adevăr, atât bisericile cât și comuniștii, folosesc această critică aspră față de membrii lor neascultători. Au bisericile ereticii lor? Și comuniștii îl au pe Tito! Nu are Biserica Catolică Inchizițiile și metodele ei de tortură, folosite ori de câte ori este posibil față de cei care complotează împotriva acestuia, pe față sau în secret? Cine nu a auzit de purificări până la sânge asemănătoare aduse împotriva celor acuzați că sunt comuniști eretici? Astfel de tratamente îngrozitoare sunt aproape la fel de notorii precum Inchiziția medievală.

Multe alte puncte de comparație

Comunismul nu este departe de celelalte religii când vine vorba de o preoție foarte disciplinată. Corespondentul „Colegiului de cardinali” este al lui Politburo, sub care se află diferite categorii de funcționari – „arhiepiscopi”, „episcopi” și „preoți parohi”, toți laolaltă formând o ierarhie extraordinară, condusă de al ei „papă”, „infailibilul” Stalin. Această oficială clasă a „clerului” din rândul comuniștilor este bine definită și este separată și distinctă de „laici”, masele anonime care sprijină învelişul subtilă comunist. Audiențele private cu papa Joe sunt la fel de greu de aranjat ca audiențele cu papa de la Roma. Să se observe faptul că Cominformul împreună cu poliția secretă funcționează cu tot atâta eficiență în intrigi

internaționale precum Societatea lui Isus, cunoscută altfel sub numele de iezuiți.

Și comunismul are ale lui „cetăți sfinte”, altare și sinagogi. Moscova este al lui Mecca; Kremlinul este Vaticanul; se fac pelerinaje la mormintele veneraților lui sfinți și martiri. În calendarul lui cu „zile sfinte” se află comemorarea morții lui Lenin, celebrată în fiecare an cu mare devotament și reverență religioase. „Sfânta” Zi a Muncii se sărbătorește anual cu multă festivitate, iar paradele de Paște din Creștinătate își găsesc un corespondent în paradele de Ziua Muncii.

Așa cum bisericile își trimit proprii misionari, la fel și comunismul își trimite misionari bine instruiți și profeți gălăgioși, plini cu tot atâta zel precum zeloții religioși. Predicând a lor „evanghelie a salvării” unei lumi obosită de religie, ei înconjoară marea și uscatul pentru a face prozeliți și a converti pe oricine pot. Teoreticienii comunismului sunt experți mai ales în arta disputei și a dezbaterii ingenioase. Ei chiar văd prin unele din misterele Creștinătății și asemenea vracilor indieni îi pot amăgi pe oamenii simpli cu magia lor care face minuni. Dr. Harry Emerson Fosdick, un remarcabil pastor al Bisericii Riverside din New York, observând această puternică concurență pe care comunismul o face bisericilor, a spus:

„Comunismul este o credință extraordinară. El are un crez – materialismul dialectic - în care adepții lui cred, așa cum cred creștinii în Scripturi. Are altare, pelerinaje, cântări și ritualuri și unde găsim noi o lucrare misionară mai energică.

Marile religii ale lumii, atât din Creștinătate cât și din păgânătate, au scrieri sacre, cărți de rugăciuni și catehisme, precum și instituții și școli educaționale pentru a-și propaga doctrinele. Atunci cum se deosebește comunismul de acestea în acest punct? Și el își are „Școli parohiale” unde tinerii convertiți sunt îndoctrinați cu doctrine și dogme ale „sfântului” partid comunist. Și el are „scrieri sfinte”. De exemplu, *Istoria Partidului Comunist*, scrisă de Stalin, este predată printre membri ca și cum ar fi scripturi inspirate. De asemenea, lucrările lui Lenin și ale lui Marx sunt considerate foarte sacre. Asemenea lui Constantin, care a convocat autoritățile ecleziastice în anul 325 A.D., pentru formarea Crezului de la Niceea, la fel și Stalin a convocat 84 de experți, când a apărut o dispută pe doctrine într-un nou manual. Timp de nouă zile acești didacți au meditat asupra punctelor filozofice în discuție. Minunatele fire ale materialismului ateu trebuie să fie țesute cu tot atâta viclenie și tact precum transparenta pânză de păianjen a teologiei.

După ce a observat multe din aceste puncte asemănătoare, autorul de editoriale, Dorothy Thompson, ajunge la concluzia potrivit căreia „comunismul este o biserică laică”. Ea spune despre acest „ism” în coloanele ziarului la care scrie:

Acesta este organizat precum o biserică, cu un set de convingeri neschimbătoare, cu o disciplină teologică strictă și continuă, cu exerciții spirituale repetate – mărturisire și ispășire - și are sfinții și martirii lui. Are secții de educație, misionare, disciplinare și de propagandă și o armată militantă.

În mintea comuniștilor ei sunt susținătorii singurei credințe adevărate, într-o lume de infideli. Ei vor fi singurii salvați pentru un rai pământesc, ducând cu ei omenirea mai slabă, în vreme ce potrivnicii lor se află pe drumul către groapa fără fund.

Observând mai multe puncte de asemănare între brandul comunist radical al religiei și brandurile standard mai conservatoare, revista *Secolul creștin* spune:

Comuniștii batjocoresc o astfel de sugestie, dar nu prea pot tăgdui faptul că mișcarea lor manifestă majoritatea accesoriilor unei religii. Comunismul are scripturile lui sacre, revelatorii lui inspirați, dogma lui infailibilă, sfinții lui, martirii lui,

hagiografia lui, procesele lui de erezie, inchiziția lui, excomunicările lui, papii lui, ierarhia lui conducătoare, jurămintele lui de inițiere, preoția lui consacrată, misionarii lui, altarele lui sacre, pasiunea lui pentru prozelitism, viitorul lui apocaliptic pentru a compensa îngrozitorul prezent.

O „dogmă” cu o influență înfiorătoare

Dacă comunismul n-ar fi de fapt și de drept o religie n-ar putea să pătrundă în fiecare aspect al vieții și să pună stăpânire pe mintea atâtor milioane de oameni, ținându-i într-o supunere mizerabilă. De exemplu, în armata comunistă generalilor li se reamintește că de la ei se cere mai mult decât o simplă cunoștință despre tactici militare. Dacă vor să rămână în grațiile ierarhiei comuniste, spune ziarul oficial al armatei, *Steaua Roșie*, ei trebuie să studieze Marxismul și Leninismul cu toată seriozitatea, așa cum își studiază preotul breviarul „Chiar și în sport putem învăța de la I. V. Stalin”, declara un atlet comunist ceh. Oriunde se strecoară acest spirit care fermentează al fanatismului, chiar în diferite arte și științe, acolo găsești aceeași fermentație religioasă excesivă.

Când Academia de Știință a avut o întâlnire la București, printre așa-zisele „publicații științifice” citite au fost și cele cu următoarele titluri: „J. V. Stalin,

continuatorul lui Lenin în crearea *Teoriei construcției socialismului*”; „J. V. Stalin, teoretician și lider al luptei pentru pace și frățietate între oameni”; „J. V. Stalin, reflectat în literatura popoarelor din lume”; „J. V. Stalin, geniu militar al timpului nostru”; „J. V. Stalin, învățător și lider inspirat al proletariatului mondial”. Acest ziar din urmă trebuie să fi fost unul foarte interesant dacă se ține de subiect, căci atunci când vorbește despre Stalin, ca fiind „inspirat”, ajunge în domeniul religiei. Și pentru că orice comunist va recunoaște imediat că Stalin nu este inspirat de Iehova Dumnezeu, atunci rămâne o singură concluzie: Stalin trebuie să fie inspirat de „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul - o concluzie foarte interesantă – 2 Corinteni 4:4; Ioan 8:44.

Practic toți scriitorii ruși de poezie și proză au fost inspirați în același mod să glorifice această „minunată religie-surogat a secolului”, comunismul, așa cum o definește atât de competent Dorothy Thompson. Nu prea este publicat nici un roman care să nu arate, într-un fel, influența liderului Stalin. El și presupusele lui virtuți sunt omagiate în mii de poeme. Așa cum bătea câmpii un poet: „Salutăm pe părintele și învățătorul nostru (adică pe Stalin), gloria de vultur a secolelor”. Un altul, târându-se pe burtă, se lamentează: „Mă înclin până la pământ înaintea lui, în numele popoarelor!”.

Compozitorii simfoniilor și ale operelor au încercat să immortalizeze această personificare a comunismului în compozițiile lor. Într-un fel sau altul imnurile naționale și cântecele folk preamăresc și laudă până la ceruri această religie atee. Producătorii și artiștii de pe scenă accentuează această temă. Și pictorii, sculptorii, fotografiile sunt foarte ocupați cu realizarea de tablouri și sculpturi cu Stalin și Lenin, iar acestea sunt venerate după aceeași modă orbească păgână cum sunt venerate chipurile altor religii. Într-adevăr, comunismul este foarte infectat de idolatrie și hagiolatrie, închinarea la sfinți și idoli, și altele asemănătoare – închinarea la eroi.

Pentru a aprecia faptul că această prezentare nu este exagerată și ca să vă dați seama mai bine cât de devotat este comunismul dumnezeilor lui, observați următorul fragment luat din ziarul comunist *Soviet Art*. Acesta spune despre Stalin și influența lui:

Maeștrii artei sovietice lucrează pe această temă emoționantă cu inspirație. Compozitorii noștri scriu cântece și simfonii despre marele Stalin. Chipul liderului geniu este personificat în producții teatrale și cinematografice. Poporul nostru atribuie victoriile în toate domeniile de activitate din economie, știință și cultură creatorului Constituției socialismului victorios,

tovarășului Stalin, marele pilot al cărui braț ferm pilotează nava sovietică a statului pe calea trasată de nemuritorul Lenin. – *New York Times*, 5 decembrie, 1949.

Stalin zeificat ca Dumnezeu

O religie așa de puternică și vastă precum comunismul, având toate rânduieșile și filacteriile purtate de celelalte organizații religioase din lume, cu siguranță are nevoie de o căpetenie-dumnezeu infailibilă. Faraon din Egipt a fost salutat ca „bunul dumnezeu”; conducătorul incașilor din Peru a fost considerat „copilul soarelui”; despre împăratul Chinei din vechime s-a vorbit ca de un „fiu al cerului”; măreții Cezari ai Imperiului Roman au fost zeificați. Atunci de ce să nu fie transformat uriașul Mogul al comuniștilor într-un dumnezeu pentru mușuroiul lor de furnici. Comuniștii îl au pe al lor patriarh Marx; îl au pe Lenin cel îmbălsămat și mumificat; dar ei au nevoie de un „Budda viu” pentru a oferi realitate și putere religiei lor materialiste. De aici și recenta zeificare a lui Stalin, ca vișel de aur sau vacă sfântă a comunismului.

Să faci un dumnezeu din fiul unui cizmar este o afacere lentă. În primul rând el trebuie să aibă putere peste viețile a milioane de oameni. Stalin a obținut această putere uneltind și croindu-și drum încet, de la starea de iobag la o poziție

printre cei puternici, neegalată nici chiar de Hitler. Orașe mari au fost numite după el: Stalingrad, Stalino, Stalinsk, Stalinabad și altele. Munți, baraje și școli îi poartă numele. Chiar și servila Biserică Ortodoxă Rusă s-a aliniat bine cu acest program de a face dumnezei. În *New York Times* apărea titlul: Stalin este ales de Dumnezeu, spune patriarhul Rusiei.

Apoi lui îi sunt atribuite puteri supranaturale, abilități și geniu, care le depășesc pe ale tuturor celorlalți oameni, ca de exemplu: „lider inspirat al proletariatului mondial”, „geniu creator al prieteniei popoarelor sovietice”, „sursă inepuizabilă de inspirație creatoare în toate artele”, „stea strălucitoare”, „inspirator al creației și al bucuriei de viață”, „gloriosul salvator al poporului”. Avântându-se mai sus cu elogierile, președintele comunist al Ungariei, Sakasit, spune că Stalin este așa de distins încât „ochiul uman abia îl poate vedea”, Ziarul oficial sovietic *Pravda* spune că Stalin este așa super-uman încât „poate supraviețui întregii omeniri și tuturor întâmplărilor de pe pământ”. Cu siguranță, acesta încearcă să-l înalțe în înălțimi, se străduiește să-l facă egalul lui Dumnezeu, ca în cazul lui Satan. — Isaia 14:12-14.

Comunismul chiar încearcă să facă un duplicat din închinarea la „mamă și fiu”, care și-a avut originea cu Nimrod și mama lui Semiramis, pe câmpiile din Șinear, din

valea Mesopotamiei, cu mai bine de 4.000 de ani în urmă, care este sponsorizată astăzi de Ierarhia Romano Catolică. Cultivând această închinare la mamă, un nuvelist a scris despre cea de-a șaptezecă aniversare a lui Stalin: „Haideți să ne teleportăm în această zi în suburbiile orașului Tbilisi și cu recunoștință și respect în inimă să ne plecăm capul, în liniște, înaintea rămășițelor sacre ale unei modeste și micuțe femei din Georgia, care în urmă cu 70 de ani a dat lumii pe cel care avea să devină cel mai mare om din lume, liderul și părintele nostru.

Nici o altă fărâmbă de dovadă nu arată așa de bine cum comunismul este o religie, așa cum o face extravaganta manifestare de închinare și devotament adusă zeificatului Stalin, cu ocazia zilei sale de naștere, din 21 decembrie, anul trecut. Raportând acel desfrâu al păgânismului, se spunea:

Mii de pachete, trimise cu avioane și trenuri, săli întregi de expoziții cu bijuterii false și tablouri, cărți, cai, băuturi, jucării au fost trimise spre Moscova, de la Elbe până în China, și de la Arctic până la Marea Neagră. ... Nici un om nu ar putea folosi toate darurile și n-ar putea citi toate onorurile. Probabil nici un om nu le-ar putea împărți vreodată. Timp de săptămâni presa și radioul comuniste au raportat despre rivalitatea liderilor comuniști de

pretutindeni, pentru a contribui cu acele semne de ascultare. Bineînțeles că a fost vorba de milioane de dolari.

Numai Germania de Est a trimis dumnezeului de la Moscova un munte de material, un tren cu șaptezeci de vagoane plin cu daruri. *Pravda* și-a devotat toate cele 12 pagini pentru a relata despre gloria acestui dumnezeu. Milioane de bulgari au trimis un mesaj de recunoștință și 9.000.000 de cehi au trimis felicitări pentru ziua de naștere. Muncitorii din fabrici și țăranii s-au angajat să facă ore de muncă suplimentare.

Puși în fața acestor dovezi tangibile toți oamenii sinceri trebuie să recunoască faptul că acest comunism a devenit un mod de viață, un sistem de credință, o formă de închinare, o religie, dacă vreți, la care milioane de oameni se închină. Fără îndoială că mulți din acești oameni s-au întors de la dumnezeii falși ai creștinătății și păgânătății, fiind dezamăgiți, deoarece aceștia nu le-au răspuns la rugăciuni sau nu le-au adus salvare. Alții poate au fost fascinați de manifestarea de putere din partea Rusiei. Dar indiferent care ar fi motivele pentru care cineva a devenit comunist să-și asume faptul că această religie „roșie”, ca și „ismurile” ortodoxe, este doar o altă religie demonică, sponsorizată de Diavol. Dogmele și învățăturile lui, ca și doctrinele confuze și

conflictuale ale celorlalte, îi întorc pe oameni de la adevăratul Dumnezeu, Iehova.

Deci, cât mai este timp, în puținul timp rămas înainte de Armaghedon, când comunismul împreună cu toate celelalte „ismuri” își vor întâlni sfârșitul final și complet, abandonați această formă de închinare la creatură și întoarceți-vă la viul și adevăratul Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, dătătorul oricărui dar bun și perfect, singurul Izvor de viață. Studiați Cuvântul Său, Biblia! Învățați despre scopurile lui! Respectați-i poruncile și trăiți! Dacă veți face asta, și voi veți putea spune, așa cum o spune un scriitor al Bibliei: „Știm că un idol nu există cu adevărat și că nu există decât un singur Dumnezeu. Căci deși există așa-zisi dumnezei în cer și pe pământ – căci într-adevăr sunt mulți „dumnezei” și mulți „domni” – totuși, pentru noi există un singur Dumnezeu, Tatăl, din care sunt toate lucrurile și prin care existăm și noi, și un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și prin care existăm și noi”. – 1 Corinteni 8:4-6, R.S.V.

New York City este un amestec de cărămidă, piatră și oțel, care ies în afară din stâncile insulei pe care este construit. Asemenea unor stânci semețe, zgârie-norii se înalță spre cer, lăsând de jur împrejurul lor niște abisuri uriașe, la baza cărora se află străzile orașului. Prin aceste crevase se grăbește masa omenirii, dimineața la muncă, seara spre casă și noaptea la distracție. În această junglă există aproape opt milioane de oameni, mai mult decât numărul total de oameni care locuiesc în Arizona, Colorado, Delaware, Idaho, Maine, Montana, Nevada, New Hampshire, New Mexico, North Dakota, Utah, Vermont și Wyoming.

Pe străzile din New York sunt oameni din toate colțurile pământului, căci aici sunt reprezentanți din aproape fiecare națiune de pe pământ. Aici este Chinatown, cu magazinele ei de anticariat, micuța Italia, cea mai mică și cea mai veche dintre multele districte italiene; Harlem, cu marea lui populație de negri; Yorkville, un amestec de germani, irlandezi, cehi și unguri; și

partea de est, care are mai mulți locuitori evrei decât oricare alt loc din lume. New York este un amestec din aceste naționalități și din multe altele, fiecare dintre ele fiind atașată de obiceiuri și tradiții vechi, dar amestecându-le pe cele vechi cu cele noi.

Din punct de vedere geografic orașul se împarte în cinci sectoare. Din cele cinci, doar Bronx este situat pe continentul Americii de Nord. Brooklyn și Queens se află în Long Island, Richmond este mai bine cunoscut sub numele de Staten, iar Manhattan este insula cumpărată de la indieni în 1626, pe bijuterii false, evaluate la 24\$. Astăzi Manhattan este inima celui de-al doilea cel mai mare oraș din lume, centrul lumii financiare, culturale de modă și de distracție.

Aglomerarea, zgomotul și vasta întindere zăpăcesc adesea vizitatorul. Dar pentru un oaspete întreprinzător nici un alt oraș de pe pământ nu are minunile și privilegiile care se găsesc aici. Prin intermediul acestui articol cititorii vor face

un tur la câteva din multele priveliști ale marelui oraș din U.S.A.

Să urmărim priveliștile!

De vreme ce zgârie-norii sunt semnul distinctiv al New Yorkului să începem cu cel care zgârie norii într-adevăr, *Empire State Building*, la intersecția dintre Fifth Avenue și strada 34 din Manhattan. Acesta are o înălțime de 1250 picioare, sau 120 etaje, ca un deget uriaș care gădilă norii când trec pe deasupra. La etajul 86 și 102 se află observatoare de unde poți avea o vedere panoramică a regelui orașelor americane. Jos se întind milele de junglă făcută de oameni. Acolo sunt apartamente de locuit, îngrămădite la un loc. Mai înalte decât acestea sunt clădirile comerciale. De o parte și de alta se află râurile Hudson și East, peste care se află numeroase poduri ce leagă Manhattan de restul orașului și de New Jersey. Alte linii de legătură sunt multele tuneluri făcute pe sub râuri. Pe lângă căile navigabile se află docurile, care se ocupă de 40 % din exporturile națiunii și aproape tot atât de importuri. În port ajung marile nave oceanice, precum *Queen Mary*, *Queen Elizabeth* și *America*, aducând vizitatori din fiecare colț al globului. În partea centrală se poate observa întinderea verde a lui Central Park, cu copacii, pajiștile, lacurile și facilitățile lui de recreere, amplasat practic în mijlocul insulei Manhattan. Dacă vrei cea mai bună

priveliște posibilă asigură-te că este o zi senină.

Urcând pe Fifth Avenue spre strada 49 ajungem la un grup neobișnuit de 15 clădiri, ce formează centrul Rockefeller. Se spune că acest „oraș în oraș” este unul dintre cele mai minunate dintre realizările arhitecturale moderne. Este posibil un tur complet al Centrului. Zonele centrale vă vor arăta multe din clădirile minunate proiectate și decorate; *Lower Plaza*, unde iarna se află un patinoar în aer liber, iar vara poți lua masa acolo, *The Radio City Music Hall*, care este cel mai mare teatru din lume, unde poți vedea filme, orchestra simfonică, grupuri de balet și dansuri de la Rockettes, iar turul atinge un punct culminant printr-o călătorie la observatorul de la etajul al șaptezecilea și la 850 de picioare deasupra străzii. În timp ce cuprindeți tot ce se poate vedea, uitați-vă la cele 15.000 de ferestre de la *Centrul Rockefeller* și gândiți-vă cât este de ocupat cel care le spală ca să le păstreze curate. El stă agățat pe pervazul ferestrei cu șaptezeci de etaje sub el.

Clădirea dominantă a centrului este clădirea R.C.A., situată între străzile 99 și 50, pe Sixth Avenue. Compania națională de radiodifuziune își are studiourile aici, iar în tururile care se fac aici în mod regulat ghizii își duc vizitatorii în spatele scenelor de radio și televiziune. Sunt disponibile bilete pentru spectacolele radio, deși de

obicei se pot obține dinainte, scriind studiourilor. Informații despre astfel de tururi și spectacole radio se pot obține în foaierul clădirii R.C.A.

Mai ales de interes feminin sunt magazinele de pe Fifth Avenue din Centrul Rockefeller. Această zonă de magazine de modă cuprinde multe dintre cele mai exclusiviste magazine din New York. Dacă portmoneul îți spune: „Nu atinge!”, încă te poți bucura de privilegiul de a te uita la vitrine.

După ce ai sosit de pe Fifth Avenue și Strada 59 ajungi la intrarea în Central Park. Această suprafață lată de o jumătate de milă și lungă de două mile și jumătate oferă o varietate de oportunități de recreere. Sunt terenuri de joacă, terenuri de fotbal, lacuri pentru bărci cu vâsle, zoo, 32 de mile de alei pentru plimbare. Caii sunt disponibili la grajdurile de unde se închiriază. Pentru o călătorie originală pe cărările minunat șerpuite luați o birjă *Victoria* sau *Hansom* trasă de cai. Acestea oferă atmosfera zilelor de odinioară și mulți le preferă.

Muzee și grădini zoologice

Exact vis-a-vis de Central Park, pe strada 79, se află Muzeul de Istorie. Acesta cuprinde animale, păsări, viață acvatică și reptile în habitate naturale și multe alte colecții, cea mai spectaculoasă fiind *Akeley*

Memorial Hall, unde sunt expuse mamifere africane în grupări extrem de naturale. Muzeul este deschis zilnic și intrarea este liberă.

Sub același acoperiș se află *Planetariul Hayden* reînnoit, unde stelele sunt stele. Printr-un mecanism de calcul astronomic, miriadele de stele și alte corpuri cerești sunt proiectate cu viață pe cupola rotundă a planetariului, dând iluzia unui cer pe timp de noapte. Subiectele lecturate se schimbă la o lună sau două și sunt prezentate într-un mod interesant. În „*Theater of the Sky*” din New York sunt mai multe prezentări zilnic, iar spectacolele merită banii. Aproape față în față cu Planetariul poate fi găsită cea mai completă colecție de artă din America. *Muzeul de artă Metropolitan*, la intersecția dintre Fifth Avenue și strada 82, cuprinde mai multe sute de mii de lucrări de artă, adunate din toată lumea. Îți place pictura, desenul sau sculptura? Atunci aici poți petrece multe ore fericite, printre cele mai mari colecții, de la arta egipteană, greacă și romană, din vechime, la arta modernă americană. Sala armelor și armurilor poate fi de interes special pentru bărbați. Sau vă interesează decorațiile de casă? Atunci vizitați secția de arte decorative, cu multele ei obiecte casnice, ce datează din Evul Mediu. Sau vizitați *Aripa Americană*, unde există o serie de camere originale, de la primele case americane, fiecare dintre ele

complet mobilată cu obiecte caracteristice perioadei ei. Indiferent care ar fi gustul tău în artă aici îl poți mulțumi.

Dacă în grupul vostru sunt adolescenți, duceți-i la Grădina Zoologică a New Yorkului din Bronx, mai bine cunoscută sub numele de Zoo Bronx. Ei vor radia de bucurie când vor privi cele peste 2.500 de animale, reptile și păsări. Aici se pot găsi toate animalele favorite, precum și multe specii rare, cum sunt cele două mamifere cu cioc de rățuște, numite George și Penelope. Ele sunt mamifere ciudate din Australia, care depun ouă, și se pot vedea doar cu anumite ocazii. Intrarea este cinci cenți, care ajung la fondurile pentru întreținerea fermei de viermi, pentru a fi potolit apetitul lacom și exagerat al lui George și al Penelopei. O altă atracție este Uriașul Panda. De asemenea, există un zoo special pentru copii, unde tinerii pot mângâia animalele și se pot juca cu ele.

Dacă vă aflați în Bronx, fani ai baseball-ului, puteți încuraja echipa locală, puteți ronțați alune și biscuiți după placul inimii, căci aici se află Stadionul Yankee, căminul yankeilor din Liga Americană. Numit frecvent „casa construită de Ruth”, acesta este stadionul lui Ruth și unul dintre cele mai mari din țară, cu 67.000 locuri. Se află la intersecția străzii 161 cu River Avenue. Exact peste Râul Harlem se află Polo Grounds, unde joacă fotbal Uriașii din

New York. Din 1920 încoace cele două stadioane în formă de coș vulcanic, Yankee Stadium și Polo Grounds, au găzduit șaptesprezece din cele douăzeci și opt de serii mondiale. Bineînțeles că n-ar fi completă nici o mențiune despre baseball fără mândria și bucuria Brooklynului, „the Bums”. Diamantul celor de la The Dodgers este Ebbets Field, din Brooklyn.

De remarcat, de asemenea, în domeniul sporturilor, este Madison Square Garden, faimoasa arenă acoperită a sporturilor, amplasată la intersecția dintre Eighth Avenue și strada 50, în Manhattan. Acolo clienților li se oferă o mare varietate de sport și distracții.

Coney Island și Statuia Libertății

Dacă vizitați New Yorkul vara probabil veți constata că este cald și umiditate și nu este nimic în Atlantic care să-l răcească. În New York sunt mai multe plaje, cea mai faimoasă și mai aglomerată fiind Coney Island. Dacă îți dorești o după-amiază liniștită și drăguță, pe nisipuri răcoritoare, nu te aștepta s-o găsești la Coney Island, căci acolo nu este nici liniște și nici odihnitor și ești norocos dacă găsești câțiva inchi pătrați de nisip și probabil va trebui să-i împarți cu câteva sticle de băuturi carbogazoase. Dar dacă vrei un loc de senzație, atunci Coney Island este locul. Alte plaje mai plăcute sunt: Riis Park,

Rockaways și renumita Jones Beach. Dacă trebuie să ajungi la ele consultă o hartă sau întreabă.

Următoarea oprire în turul nostru probabil este cea mai renumită dintre priveliștile din New York, Statuia Libertății. Acesta a fost un dar din partea poporului francez pentru poporul din S.U.A., iar pedestalul pe care stă este contribuția Americii la monument. Scluptorul a văzut libertatea sub forma unei femei uriașe care rupe lanțurile tiraniei și întinde către lume lumina libertății. Pedestalul împreună cu statuia se află la 305 picioare deasupra Insulei Bedloe, pe care stă. Îți poți da seama de mărimea uriașă a statuii când ai în vedere că lățimea feței este de zece picioare, iar lungimea brațului drept întins este de 40 picioare. Vizitatorii pot urca pe scările în formă de spirală până la etajul al doisprezecelea, unde se află capul statuii, iar de acolo se pot bucura de o priveliște extraordinară a liniei de orizont a Manhattan-ului. Feribotul către insula Bedloe lasă în urmă debarcaderul din Battery, aflat în partea de jos a Manhattan-ului, la fiecare oră, vara având un program din jumătate în jumătate de oră.

Inima orașului New York este pe Broadway și strada 42. Acesta a fost lăsat ultimul în turul nostru, deoarece ca să vezi Times Square în cel mai spectaculos moment al său trebuie să fie după lăsarea

serii. Dacă-l vezi pe timpul zilei pare vechi și urât. Dar noaptea își pictează forma obișnuită de camuflaj și este ascuns în umbre. Atunci apar uriașele semnale electrice și transformă toată piața într-o țară a minunilor țipătoare, plină de culori. Aceste semnale sunt așa de mari că la început nu par mari deloc. Totuși, unul este cât un bloc de mare, cu două statui, pe fiecare ridicându-se câte cinci etaje, iar între ele se află o cascadă care acoperă aproape tot blocul. Multe din aceste semnale luminoase uriașe se ridică pe câte 4-5 etaje și sunt lungi cât jumătate de bloc.

Pe Broadway se află multele teatre, restaurante și cluburi de noapte, care atrag mulțimi de oameni și dolari. Dar lucrul pentru care Broadway este foarte renumit este arta lui dramatică recunoscută. Este oferită o mare varietate, de la drame și tragedii serioase la comedii și musical-uri. În mod destul de ciudat, aceste teatre nu se află chiar pe Broadway, ci pe străzi mici, la est și la vest de această renumită arteră principală. Cu puțin timp înainte de spectacole aceste străzi sunt pline de oameni, majoritatea cumpărându-și bilete cu săptămâni sau luni înainte. Pe scena americană New York domnește ca rege.

De la o priveliște la alta

Tot timpul problema cu vizitatorii este transportul la punctele de interes. Cei care au automobile poate vor să le folosească, dar luați cu voi o hartă și folosiți-vă de ocazie. Manhattan este cel mai simplu orașel în care străinii se pot descurca din punct de vedere geografic, căci are un amplasament ordonat și logic, cu careuri de blocuri în formă dreptunghiulară, despărțite prin bulevarde la nord și la sud și prin străzi la est și la vest. Sistemul de străzi ale celorlalte orașele nu urmează nici un plan și chiar new york-ezii băștinași se rătăcesc adesea în ele. De aceea fă-ți o schiță referitor la unde trebuie să ajungi, apoi nu ezita să pui întrebări polițistului, șoferului de taxi, sau trecătorilor. O altă dificultate întâmpinată de șofer este numărul mare de străzi cu sens unic din New York. Înainte de a o lua pe o stradă uitați-vă la semnele de pe indicatoare care arată sens unic.

Mulți vor constata că economisesc timp și bani să folosească splendidul sistem subteran, care servește în mod potrivit toate părțile orașului New York. Înainte de a începe o călătorie cu metroul obțineți detalii complete despre ce metrou trebuie să luați, unde să schimbați și unde trebuie să ajungeți. Această informație se poate obține de la cineva care cunoaște orașul sau de la paza de la metro. Trebuie să știți

exact unde trebuie să ajungeți, ca cel care vă dă îndumări să vă informeze corect. Nu uitați că termenul „downtown” este folosit pentru a desemna punctul sudic față de un punct dat, iar „uptown” înseamnă la nord. De asemenea, aigurați-vă dacă luați un tren local, care se oprește în fiecare stație, sau luați un tren expres, care oprește doar în anumite locuri. În fiecare mașină se află o hartă cu sistemul subteran.

Apoi urmează jungla orașului New York. Când vei vizita Gigantul Americii, indiferent că îți place orașul sau nu, cu siguranță vei rămâne cu o amintire despre mulțimi, vârfuri falnice făcute de om și alte minuni. Pe scurt, vei spune: „Ce priveliște!”

Faceți cunoștință cu ucigașa Marihuana

Închisorile, spitalele și morgile din această țară ajung zilnic adăpostul a din ce în ce mai multe victime ale marihuanei. Acest drog diabolic s-a dovedit a fi un cancer hidos care, împreună cu tentaculele lui, a ajuns să fie simțit cel mai brutal de grupuri de tineri, unde lovește și stoarce de vlagă vigoarea, tăria și mentalitatea victimelor ei. Începând inocent ca o glumă, o îndrăzneală sau dorința celui care o folosește de a ține pasul cu asociații lui, povestea ei se încheie adesea în spatele gratiilor, în aziluri sau spitale sau printr-o

călătorie rapidă spre mormânt, cu viteza unui tren expres, pentru consumatori.

Deși este recunoscut faptul că nu este atât de puternică în violență ca multe alte droguri, precum heroina sau opiul, faptul că marihuana se găsește în cantități așa de mari în Statele Unite și se obține așa de ușor, față de celelalte, a făcut din ea principala amenințare pentru această țară, în ce privește stupefiantele. În 1931 dosarul despre marihuana de la Biroul de narcotice din Statele Unite avea o grosime mai mică de 2 inchi. Creșterea de atunci înainte a fost aproape meteorică, cu recorduri în 1935 și 1936. Astăzi rapoartele despre acest drog umplu multe cabinete mari.

Totuși, aceasta nu înseamnă nicidecum că folosirea marihuanei este un moft sau o inovație modernă. Numele ei est-indian este *hashish* și în vechime era cunoscută ca atare. Poetul grec Homer a scris că ea îi făcea pe oameni să-și uite locuințele și îi transforma în porci. În anul 1090 a fost înființat în Persia ordinul militar și religios al Asasinilor, care-și derivă numele de la arabul *Hashashashin*. Această istorie a cultului este una de cruzime și crimă și este interesant de observat faptul că membrii acestui cult erau consumatori de *hashish*. Și ce a făcut marihuana pentru acel ordin persan, grăbind un violent măcel, continuă să facă și astăzi, fiind scânteia din spatele renumitelor revolte din Moros și

Malays, când aceștia au „fost cuprinși de nebunie”, într-o violență tribală.

Acest asasin modern nu-și limitează nenorocirile la junglă. Stă la pândă pe străzile metropolelor supra-aglomerate, așteaptă la standurile de hot-dog, își face apariția, pe neașteptate, în multe din cluburile de lux. Pe 12 ianuarie 1948 o depeșă a *United Press* a transmis acuzația unui judecător din Los Angeles că narcoticele (și în special marihuana) se vând în acel oraș precum cocktail-urile la un bar clandestin. El a descoperit că în 60 de zile o sută dintre dependenți au fost ridicați chiar din sala de judecată. De fapt, oricine vrea să plătească pentru marihuana o poate obține. Prețul standard pe țigaretă este între 15-25 cenți, oferind, astfel, producătorului un profit de aproape 1.000%. În cluburile de lux consumatorul naiv poate plăti până la 50 de cenți sau un dolar pe o țigară. Furnizorul îi va șopti: „Conține ceva în plus ...”. Astfel prostul este prostit și devine mai ușor pentru el să renunțe la bani și la creier.

Ce este acest ucigaș care își domină victimele cu o dublă învăluire mortală a creierului, înțepenind rațiunea și virtutea și dând frâu liber senzualității? Pentru farmacist aceasta este *Cannabis indica*, iar pentru botaniști este cânepa indiană. Arată ca o buruiană, crește foarte înaltă, ajungând la proporții asemenea lui Goliat,

având o tulpină între 3 și 16 picioare înălțime. În mod interesant, planta se găsește în varietăți masculină și feminină, diferența fiind evidentă în timpul înfloririi. Varietățile de parte masculină au inflorescențe de 6 inchi, care își fac apariția în vârf și își împrăstie polenul din abundență. Cele de parte feminină, după moda doamnelor, rămân ascunse printre frunzele mici, fiind greu de observat, dar, prin acțiunea lor devin Dalile ale condamnării. De la ele apar semințele, închise în păstăi, care se schimbă din verde împetritat în galben, iar în cele din urmă, când ajung la maturitate, în maron. Fructul acesteia se dovedește mortal, căci în absența părții bărbătești, frunza, tulpina și floarea părții femeiești „devin sălbatice” și secretă un drog otrăvitor.

Înregistrarea ei criminală

La început problema marihuanei din Statele Unite era localizată în sud-vest, unde se strecura din Mexic. Cu toate acestea, răspândirea rapidă a obiceiului a demonstrat clar că planta poate fi crescută în toate zonele și pe tot cuprinsul statelor din est au fost descoperite recolte mari, înfloritoare. Odată cu răspândirea acesteia precum un foc s-a dezvoltat o concepție confuză și contradictorie despre efectele marihuanei. Cu toate acestea, n-a durat mult până când criminaliștii și alții să-și dea seama că odată cu creșterea consumului de

marihuana a crescut, necontrolat, și delincvența juvenilă. Foarte mulți criminali experimentați au fost legați de consumul de droguri, în prea multe cazuri, ca să fie o pură coincidență.

Un sondaj făcut în New Orleans a descoperit că din 437 persoane de diferite vârste, arestate pentru o mulțime de infracțiuni, 125 erau consumatori de marihuana. Din 37 de criminali, 17 foloseau marihuana. Dar ceea ce adaugă la atrocitatea crimelor este modul în care sunt inspirate.

Cum pune stăpânire pe creier înspăimântătorul narcotic, pentru a-i stimula acțiunile nenorocite, se vede cu ușurință în calitatea atrocităților înregistrate din abundență în perioada de glorie a marihuanei, din ultimii treizeci de ani. O tânără din Chicago, aflată în compania prietenilor toxicomani, a frecventat mai multe petreceri. La una dintre acestea, în timp ce își făcea griji că întârziase cu făcutul temelor, s-a gândit dintr-o dată la soluția perfect „rezonabilă” la problema ei și fără cea mai mică ezitare s-a aruncat pe fereastră, unde și-a găsit moartea. Înregistrarea oficială a poliției o numește „sinucidere”, dar ar trebui s-o numească „crimă”, ucigașul fiind marihuana. O altă mamă cu inima frântă din Chicago, văzându-și fiica cum moare, care rezultat indirect al consumului de

marihuana, a spus că cel puțin 50 din prietenii fetei erau consumatori. Aceasta amintește de una din benzile de huligani tineri, de acum mai bine de zece ani, din Ohio. Toți consumatorii de marihuana au arătat spre zilele când erau la școală și la comercializarea nemiloasă a marihuanei la elevi, când au început să devină consumatori.

O crimă care accentuează lipsa completă de discernământ în toată grozăvia ei a avut loc în Florida, unde un tânăr care fuma marihuana a fost arestat, în timp ce mergea clătînându-se prin casă, unde omorâse cu toporul pe tată, mamă, doi frați și o soră.

Astăzi înregistrarea continuă la fel de sumbră sau chiar mai sumbră decât oricând. În ianuarie 1950 a fost adus la lumină, în Brady, Texas, procesul despre crimă, în urma căruia cel puțin una din cele două tinere care l-au ucis pe motociclistul cu care călătoreau, se afla sub influența marihuanei în noaptea crimei. Recent, în martie, 1950, un băiat de 17 ani a fost condamnat de tribunalul din Bronx, New York, de la zece la douăzeci de ani, pentru că a mărturisit că l-a înjunghiat pe un alt tânăr, într-o încăierare stradală, în timp ce era posedat de diabolicul narcotic. Evident, în loc să contracareze răspândirea obiceiului, trecerea timpului a făcut ca marihuana să fie mai ușor de obținut, iar

atunci când starurile de filme și alți oameni de seamă sunt găsiți disprețuind legea aproape pe față rezultatul nu este altul decât adăugarea unei insulte la o pagubă deja gravă adusă societății.

Întrebuințarea acesteia

Cea care maschează întreaga imagine hidoasă cu un giulgiu înfiorător este ignoranța generală ce predomină încă, referitor la marihuana. Unii vor face cu ochiul practicii, datorită utilizării ei comune. Rapoartele contradictorii, unele având tendința să coboare tonul în ce privește amenințarea acesteia ca stupefiant și asociat cu crima și perversiunea juvenilă, cresc această tendință. Dar indiferent de modul relativ în care aceasta afectează diferiți individuali, mai rău decât alte narcotice, în ciuda faptului că un străin poate „sfărâma” un „plic de ceai” de marihuana mult mai ușor decât opiul, faptele mărturisesc de la sine că marihuana este amenințarea clară a civilizației occidentale. Așa de în serios au luat unii această amenințare, încât chiar au susținut legalizarea acesteia. Dacă s-ar întâmpla acest lucru este nevoie de puțină imaginație, sau chiar deloc, să prevezi ce vor face în legătură cu asta puternicele instituții de publicitate. Câte mile va trebui să meargă cineva pentru o „marihuana”? Câți doctori vor mărturisi că o preferă pe aceasta în locul altor țigarete? Poate

motto-ul va fi: „Acestea oferă plăcere!” Indiferent ce se va întâmpla, rezultatul final ar putea fi doar degradarea rapidă a maselor, care vor fi reduse la tăcere de reclama deformată.

Adevărul este că marihuana este cantitatea necunoscută între narcotice. Când cineva devine consumator nu știe cum îl va afecta lucrul acesta. Pentru mulți se poate dovedi puțin mai mult decât simpla „desprindere” dorită, cel puțin la început. Dar aceasta nu se oprește niciodată aici. Consumatorul mărturisit fumează între 6-10 țigarete pe zi și la această rată accelerată el află repede consecințele ulterioare ale obiceiului său. Fumătorii de marihuana se strâng în saloane sau apartamente. De obicei, acolo sunt relaxați și au intenția să manifeste atmosfera lor prietenoasă recunoscută. Primele semne ale efectelor drogului apar printr-o ieșire în evidență a ego-ului, stare de agitație frecventă, iar dacă muzica este la îndemână, cum se și întâmplă de fapt, apare dorința irezistibilă de a dansa. Tendința morfinomanului în acest timp este să se simtă capabil în orice domeniu după care el se dă în vânt. El se crede irezistibil și de neînvins. Cele mai absurde lucruri devin plauzibile; timpul și distanța se comprimă precum un acordeon și toate perspectivele normale ale acestora dispar. Ultimul stadiu, cel de transă, este considerat cel mai periculos. Atunci

morfinomanul poate recurge la nenumărate fapte de violență necontrolată. Adesea este văzut că își dă hainele jos, strică mobilier și scoate țipete. Dacă ajunge până aici mai rămâne o consolare, când de obicei atinge punctul culminant al desfrâului său, pierzându-și cunoștința. În cele din urmă este complet neajutorat, iar când se trezește „nu-și amintește absolut nimic” din ce s-a întâmplat.

Având în vedere aceste fapte, este ușor de înțeles următoarea caracteristică semnificativă a dependenței, pierderea inhibițiilor prezente în mod normal. Se susține că marihuana nu va modifica personalitatea de bază, ci va aduce în prim-plan numeroase dorințe ascunse. Totuși, acest fapt este suficient încât să producă pagube. O persoană este stăpânită de anumite dorințe iraționale și necurate, dar prin inhibițiile obișnuite se abține să le pună în practică. El ajunge sub amorteala aproape hipnotică a drogului și renunță la toate restricțiile. El se simte de neînvins, campion mondial. Rațiunea și prudența dispar precum aspirina în apă, fiind înlocuite doar de dorință, poftă și pasiune. Restul este bine-cunoscut, cunoscut pentru criminaliștii care au studiat consecințele, pentru poliție, care îi urmărește pe dependenți sau pentru familiile care și-au pierdut copiii în spitale, închisori și morminte, din cauza marihuanei. Fiecare

an care trece nu face decât să adauge la înregistrarea veche despre marihuana, catalogând-o iar și iar ca un ucigaș nemilos.

Furia religioasă hrănește flăcările în Quebec

Ura continuă să ardă în puternica provincie catolică Quebec. Tot timpul în țările ne-catolice și acolo unde se află în minoritate Ierarhia Romano Catolică și-a manifestat preocuparea pentru libertatea individuală de închinare. Dar „acțiunile vorbesc mai puternic decât cuvintele” și acolo unde ea deține control și poate să dețină influență asupra statului și a unei majorități copleșitoare a maselor, faptele catolicilor trădează ură și prejudecată religioase.

În seara de miercuri, 12 aprilie, 1950, un grup local de frați creștini protestanți s-a adunat pentru serviciile obișnuite, în orașul Shawinigan Falls, Quebec. Martorii au spus că aproximativ în jurul orei 9 p.m. un membru al gloatei în creștere a intrat acolo și a început să ridiculizeze adunarea formată din cei 27 de membri ai sectei. Tulburătorul a fost dat afară, astfel provocând gloata să intre în acțiune. Clădirea folosită de frați ca și capelă a fost imediat împrejmuțată. Sala a fost bombardată timp de o oră cu pietre, sticle goale, gheață și ouă și după ce atacul a început membrii sectei atacate au fost

invitați de proprietarul sălii să se refugieze în apartamentul lui de la etaj.

Între timp gloata și-a manifestat motivul de ură nesăbuită în timp ce hărțuia cu înverșunare sala goală. După ce intrarea din față și ferestrele au fost sparte, unii din gloată și-au croit drum înăuntru pentru a continua distrugerea. Ca o armată prădătoare, huliganii au continuat să distrugă tot ce le ieșea în cale. Tot mobilierul, inclusiv 50 de scaune, mese, amvonul, și chiar dispozitive electrice au fost stricate, lăsând sala un loc pustiu, în timp ce afară era făcută bucați mașina unui membru al sectei.

Huliganii, despre care se estimează că ar fi fost de la 200 la 1.500 în acea seară, și împotriva cărora poliția a spus că era complet neajutorată, au continuat să-și exprime ura supremă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Exemplare ale Bibliei au fost aruncate din capelă pe stradă, unde împreună cu cărțile de cântări găsite în sală au fost rupte în bucăți și aruncate la gunoi.

Pe plan local s-a aflat că Paul Boeda, liderul grupului de Frați din Shawinigan Hall, fusese forțat cu o lună înainte să părăsească orașul cu trenul, cu amenințarea: „Să nu te mai întorci niciodată!” Poliția a mai spus că apariția Fraților la colțul străzii, în grupuri, îi „aprinsese” pe mulți locuitori. Cel puțin un corespondent de presă a fost suficient de

ager să lege evenimentul cu „răpirea din 19 ianuarie a doi membri din secta martorii lui Iehova, din Joliette. ... Martorii ... au fost scoși cu forța din locuința lor ... cu porunca strictă de a „pleca de aici pentru totdeauna”. (a se vedeas *Treziți-vă!* din 8 aprilie, 1950).

În același timp martorii lui Iehova au ajuns la oamenii din Hull, Quebec, cu un pliant pe care l-au lăsat la ușă, noaptea. Imediat și-au făcut apariția tactici catolice, când o școală locală romano catolică le-a dat liber de la ore elevilor ei, să strângă cât mai multă literatură de acest fel din case și s-o ardă în curtea școlii. Demascând elementul de prejudecată prezent în aceste acțiuni și legându-l de atacurile din Joliette și Shawinigan Falls împotriva libertății de exprimare și de închinare, *Evening Citizen* din Ottawa a comentat în apărarea legii susținută de Curtea Supremă din Canada. Ziarul spunea, în parte:

„Persoanele care au luat parte la aceste acte de intimidare se scuză că sunt apărători ai tradițiilor religioase, împotriva cărora acești sectanți sunt propagandiști zeloși. Dar această provocare nu dă nici o scuză autorităților să persecute, sau individualilor să ia legea în propriile mâini. Sectanții au dreptul să predice și să-și publice convingerile. Cei cărora nu le plac au alternativa de a discuta sau de a tăcea.”

Timp de mai mulți ani mânia catolică s-a revărsat peste distribuirea de către martorii lui Iehova a unui pliant intitulat „*Ura arzătoare a Quebecului față de Dumnezeu, de Cristos și de libertate este rușinea întregii Canade*”. Ei au manifestat mânie, împotrivire, refuzuri, dar odată cu fiecare an care trecea, atacurile reînnoite asupra libertății, acolo unde ei sunt complet liberi să facă altfel, au făcut mai mult decât să îndreptățească publicarea pamfletului. Întâmplările actuale le demască din nou sentimentele; ei le-ar refuza oricui chiar dreptul de a exista, numai lor nu. Ei sunt condamnați de propriile guri.

Legământul veșnic al lui Dumnezeu

Astăzi națiunile se angajează în război una împotriva alteia. Ce să facă creștinul în aceste împrejurări? Este potrivit să iei viața astfel? Există împrejurări sub care omul poate lua viața?

Legea lui Dumnezeu cu privire la luarea unei vieți a fost dată pentru prima dată supraviețuitorilor marelui potop din zilele lui Noe. Potopul luase sfârșit, iar la porunca lui Dumnezeu Noe și familia lui au ieșit din arcă. Acele opt persoane erau singurele creaturi omenești lăsate atunci pe pământ. Atunci Dumnezeu i-a făcut de cunoscut lui Noe legământul său referitor la sfințenia vieții, care este numit „legământul veșnic”. Termenii acestuia se aplică tuturor creaturilor vii și va rămâne în vigoare pentru totdeauna. Legământul veșnic este în legătură cu omul, animalele și păsările și se aplică acestora. (Geneza 9:12) Ca toate creaturile să poată avea un semn tangibil al acestui legământ Dumnezeu a făcut să apară pe cer curcubeul; atunci când cineva privește curcubeul lucrul acesta îi

amintește cu putere de legământul veșnic al lui Dumnezeu.

Termenii legământului veșnic sunt declarați în aceste cuvinte: „Teama și groaza de tine să cuprindă toate fiarele pământului, păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării; ți le dau pe mână. Tot ce are viață să vă servească drept hrană. Vi le dau cum v-am dat și verdețurile. Dar carnea, cu viață în ea, care este sângele, să n-o mâncați. Voi cere înapoi sângele din viața voastră. Îl voi cere înapoi din mâna oricărei creaturi vii și voi cere înapoi sângele omului din mâna omului, din mâna celui ce îi este frate. Dacă cineva varsă sângele omului și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său” (Geneza 9:2-6).

Nici un om nu poate să dea viață, prin urmare nici un om nu poate să ia viața, decât dacă acționează strict în armonie cu legea lui Dumnezeu referitor la aceasta. Porunca dată individualilor de Atotputernicul Dumnezeu este: „Să nu uciți!” (Exodul 20:13) Această poruncă nu se contrazice cu porunca de la Geneza 9:6:

„Cine varsă sânge de om și sângele lui să fie vărsat de om, căci El l-a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu”. Dacă un om comite crimă, el va fi pedepsit prin faptul că i se ia viața, iar executorul ucigașului nu se poate auto-proclama astfel, ci trebuie să acționeze ca reprezentant al lui Dumnezeu. Cuvintele textului de mai sus „căci el l-a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu”, nu se referă la crearea lui Adam, ci înseamnă că executorul ucigașului acționează ca reprezentant al lui Dumnezeu și cu autoritate delegată de la Dumnezeu, prin urmare acționează după chipul lui Dumnezeu. Noe a fost drept înaintea lui Dumnezeu datorită credinței și ascultării lui, iar însărcinarea pe care i-a dat-o Dumnezeu a fost ca el să execute pe ucigașul voluntar al altuia. – Exodul 21:12-24; Leviticul 24:16-21.

În această calitate de reprezentanți ai lui Dumnezeu lui Moise, Iosua și altora li s-a poruncit să-i distrugă pe locuitorii Canaanului. Acești canaaniti erau potrivnici ai lui Dumnezeu, servi ai Diavolului și erau angajați în persecutarea poporului ales al lui Dumnezeu. Acești canaaniti care au luptat împotriva poporului ales al lui Dumnezeu ilustrează bine pe acei oameni și acele națiuni de astăzi, de pe pământ, care practică religia demonilor, se împotrivesc lui Dumnezeu și persecută cu răutate pe poporul Său ales, aflat acum pe pământ, ceea ce-i face să fie dușmani mărturiși ai

lui Dumnezeu. Domnul Isus Cristos, ca executor al lui Iehova, va pedepsi și va distruge complet pe toți dușmanii lui Dumnezeu, în ceea ce Scripturile numesc „Armagedon”. – Psalmul 21:8; Apocalipsa 16:14,16.

Distrugerea tuturor dușmanilor lui Dumnezeu îi va justifica numele și supremația. (Psalmul 83:2-18) El este izvorul vieții, iar de la cei care l se opun cu voia ia puțină viață pe care o au. Prin urmare, în Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Există un timp pentru orice scop de sub cer; un timp pentru a ucide și un timp pentru a vindeca”. (Ecleziastul 3:1-3) Dumnezeu hotărăște timpul și ocazia de a lua viața, de aceea este scris: „Mie îmi aparține răzbunarea și răsplata”. (Deuteronomul 32:35) „Iubiților, răzbunarea nu este a voastră, ci renunțați la mânie; căci este scris: Răzbunarea este a Mea; eu voi răsplăti, zice Domnul” – Romani 12:19.

Doi bărbați se angajează să lupte într-un duel și astfel unul dintre ei este ucis. În majoritatea țărilor legea țării respective declară că omul care și-a ucis adversarul în duel este ucigaș. Atunci când două națiuni își declară război una alteia, sau încep un război fără să facă vreo declarație, iar cetățenilor din fiecare națiune li se cere să meargă pe câmpul de luptă și să ucidă, de fapt nu este nici o diferență între această

situație și duelul celor doi bărbați. În ambele cazuri este încălcat „legământul veșnic”. Atunci când o națiune începe un război de cucerire împotriva altui popor, pentru a câștiga mai mult teritoriu sau alte lucruri materiale, și aceasta este o încălcare a legământului veșnic. Dacă un popor este atacat de invadatori, iar cei atacați se apără pe ei și familiile, apărare în timpul căreia unii sunt uciși, aceasta nu este o încălcare a legământului veșnic, pentru că nelegiuitul este agresorul. (Exodul 22:1,2) Atunci când o națiune merge la război din motive comerciale și oamenii se oferă voluntari să meargă să lupte, fac așa și ucid, aceasta înseamnă o încălcare a legământului veșnic, căci înseamnă luarea de vieți omenești, fără autoritate de la Iehova Dumnezeu.

Deoarece creștinul a fost de acord să facă voința lui Dumnezeu, în mod potrivit el refuză să ucidă voluntar, deoarece și aceasta înseamnă o încălcare a legământului veșnic. Din acest motiv, cei care se devotază complet lui Dumnezeu și împărăției lui refuză să meargă la război împotriva semenilor lor, căci ei preferă să asculte de Dumnezeu și să sufere din mâinile oamenilor sau guvernelor lumești, decât să nu asculte de Dumnezeu și să sufere nimicire completă. Să nu uităm că legea Atotputernicului Dumnezeu este

mult deasupra legilor făcute de guverne pământești.

Toate națiunile Creștinătății au încălcat, în nenumărate rânduri, legământul veșnic și astăzi ele continuă într-o condiție de răutate și nenorocire. Dumnezeu declară despre toate aceste națiuni: „Pământul a fost pângărit de locuitorii lui, căci au încălcat legi, au schimbat hotărâri, au încălcat legământul veșnic”. (Isaia 24:5) Aceste națiuni vor fi pedepsite pentru că au încălcat legământul veșnic, așa cum spune Dumnezeu mai departe: „De aceea, blestemul a devorat pământul, iar cei care locuiesc pe el sunt pustiiți; de aceea locuitorii pământului au fost arși și au fost lăsați puțini oameni” – Isaia 24:6.

Prin urmare, observăm că Scripturile arată că doar Dumnezeu este izvorul vieții, că viața este sacră și ea poate fi luată doar la porunca expresă a lui Dumnezeu sau în auto-apărare. Prin urmare, toate creaturile sau națiunile care iau viața pe cont propriu încalcă legământul veșnic și sunt de fapt criminali. Prin faptul că l-a condus pe om spre moarte, Diavolul a devenit primul ucigaș. (Ioan 8:44) În cele din urmă el va fi distrus complet, împreună cu toate persoanele care i-au urmat conducerea de bună voie, încălcând legământul veșnic.

PUERTO RICO ȘI INSULELE VIRGINE

Transmisie radio la stația WBBR a Turnului de Veghere

Nu există nici o îndoială, Puerto Rico este un loc minunat. De la nord, apele albastru-verzui ale Atlanticului îi spală plaja acoperită de nisip, plină cu mii de cocotieri. Dincolo de ei se întinde cât vezi cu ochii câmpul cu trestie de zahăr de culoare verde pal, pe câmpiile de coastă, până ajunge la baza lanțurilor montane, care alcătuiesc coloana vertebrală a insulei. Urcând mai sus, nuanța se schimbă, pe măsură ce tutunul ia locul trestiei de zahăr și apoi se schimbă în verdele închis al pădurilor, unde cresc boabele de cafea de culoare roșu aprins. După ce treci de lanțul muntos verdele se transformă ușor în maron, excepție făcând câmpurile irigate de trestie de zahăr. Astfel, în timp ce orhideele cresc printre ferigile înalte de 25 picioare din munți, aici pe coasta de sud vei găsi cactuși. Și pe această parte se află Marea Caraibelor.

Nu mai puțin interesante sunt orașele și orașelele, cu străzile lor în stil spaniol, înguste și înghesuite, o piață centrală, de obicei cu o biserică catolică în mijloc, și casele și clădirile lor cu arhitectură în stil spaniol. Își face simțită prezența și influența americană, în mod clar, în special în orașele mai mari. Peste tot reclamele de

pe magazine și restaurante sunt în spaniolă și engleză. Chiar și magazinele micuțe de la țară au propriile frigidere. Pe insulă funcționează vreo 20 stații radio, unele având 10.000 Watts. Străzile capitalei, San Juan, sunt pline de o mulțime de mașini și autobuze noi.

Martorii lui Iehova sunt acolo

Lucrarea martorilor lui Iehova din această insulă micuță a decurs foarte bine în ultimii ani. Cu patru ani în urmă, când Societatea Turnul de Veghere a înființat un birou de filială în San Juan, existau doar treizeci și șapte vestitori care lucrau printre cele două milioane de oameni; și doar două grupe sau adunări organizate, una în San Juan și cealaltă în Arecibo. Au trecut patru ani, iar acum, în luna martie, 310 vestitori au raportat activitate în lucrarea Împărăției și funcționează nouă grupe organizate, cu vestitori izolați în mai multe orașe. Cum a avut loc această creștere? Aceasta se datorează, bineînțeles, slujitorilor lui Iehova care au predicat acolo Cuvântul, la timp și ne la timp. Însă, fără îndoială, un factor important a fost ajutorul primit de Societatea Watch Tower prin a ei Școală Misionară de la Gilead. Când s-a deschis Biroul de filială în insulă erau doisprezece absolvenți ai acestei școli, iar acum sunt un total de 33 și fac o lucrare excelentă.

Într-o insulă micuță, de 100 mile lungime și 35 mile lățime, populată bine cu peste două milioane de oameni, este de așteptat ca știrile să circule repede. Și așa s-a dovedit a fi cazul cu vestea bună a Împărăției. Așadar, deși sunt doar nouă grupe organizate, deja există persoane care vestesc activ în șaisprezece orașe diferite, iar abonați la *Watchtower* sunt în vreo 34 de orașe de pe insulă. Luna trecută, martorii lui Iehova din Puerto Rico conduceau un total de 617 studii biblice săptămânale. Tot atunci trei stații radio, cu o putere totală de 25.000 Watts, redau săptămânal programe ale *Watchtower*, de câte 15 minute, și apar cu regularitate dovezi care arată că acestea sunt ascultate și persoane din fiecare colțișor al insulei se bucură de ele.

Pe 1 aprilie, anul acesta, a fost oferită o minunată dovadă în ce privește interesul în creștere al oamenilor din Puerto Rico, în lucruri legate de Împărăția lui Dumnezeu. În seara acestei zile, martorii lui Iehova din diferite părți ale insulei s-au adunat pentru a celebra Memorialul morții lui Cristos. Cu doi ani în urmă, 212 persoane au participat la acest eveniment, iar anul trecut au fost prezenți 346. Anul acesta numărul s-a ridicat la 459. Apoi, după o săptămână, a avut loc o adunare de circuit, în capătul de vest al insulei, în Mayaguez, un oraș cu o populație de aproximativ 60.000 de locuitori. Această adunare a fost

programată doar pentru jumătatea de vest a insulei și a fost aranjată astfel încât vestitorii din acea parte să nu fie nevoiți să călătorească la distanțe foarte mari. Erau cuprinse doar patru grupe în această secțiune, și totuși, când programul a început vineri seara erau deja prezenți 150 de martori și alte persoane interesate. Duminică a fost expusă o lectură publică intitulată „*Libertate pentru captivi*”, într-un parc mare de lângă centrul orașului, la care auditoriul de 553 persoane a dat o atenție deosebită. Acela a fost cel mai mare număr de participanți la o lectură publică, până atunci. Imediat au început să se audă urlete de pe buzele temnicerilor religioși și unii dintre ei, în special penticostalii, și-au făcut simțită prezența la emisiuni radio, pentru a-i condamna pe martorii lui Iehova.

Insulele Virgine

Din luna septembrie a anului trecut activitatea din vecinătatea Insulelor Virgine U.S. a fost pusă sub conducerea filialei din Puerto Rico. Aceste trei insule micuțe, St. Thomas, St. John și St. Croix se spune că sunt printre cele mai drăguțe din lume. Este greu să-ți imaginezi apă mai albastră și plajă mai albă decât cele care se găsesc aici.

Locuitorii acestor insule bătute de vânt sunt majoritatea de culoare, deși mulți Puerto Ricani și unii europeni s-au stabilit acolo. St. Thomas are un sat franțuzesc,

fără îndoială rămas din zilele când Franța încerca să colonizeze zona. Înainte ca Statele Unite să cumpere aceste insule ele se aflau sub coroana daneză și în cea mai mare parte străzile poartă nume daneze. Cele trei orașe principale, Charlotte Amalie, Christiansted și Fredericksted sunt tot așa de ciudate după cum sunt de liniștite. O priveliște foarte obișnuită aici o reprezintă numeroșii măgăruși ce cară căruțele nativilor, de la țară în piață. Proprietarii lor, cei din Insulele Virgine, sunt o clasă de oameni foarte prietenoși și drăguți. Vorbesc engleza cu unul dintre cele mai rare accente și una dintre cele mai rare intonații auzite vreodată, ce se datorează, fără îndoială, combinației de influențe lingvistice.

Anul trecut s-au angajat, în medie, 47 de persoane în anunțarea veștii bune a Împărăției și până în prezent, în acest an de serviciu, a fost o medie de 51 persoane. Având în vedere populația mică de aproximativ 24.000 de persoane și în comparație cu alte părți din lume, aici este foarte bine, fiind în medie doi vestitori la 1.000 oameni. Cu toate acestea, este multă lucrare de făcut și există indicații că mult mai mulți vor lua poziție de partea lui

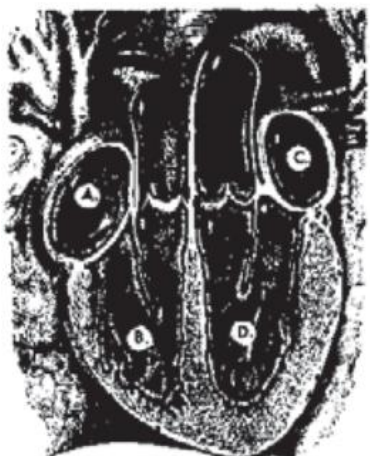
Iehova, în anii rămași înainte de Armaghedon.

O astfel de indicație a fost adunarea de circuit, care a avut loc în ianuarie trecut, în Charlotte Amalie, St. Thomas. Aceasta a fost prima adunare ținută vreodată de martorii lui Iehova în Insulele Virgine și a adus laolaltă frați din toate cele trei insule. Adunarea s-a deschis vineri seara cu 56 persoane prezente, iar ziua următoare a avut loc o campanie de înștiințare intensivă, ce a anunțat lectura publică ce urma să fie expusă duminică, în sala de festivități a liceului, pe tema „Singura lumină”. Ambarcațiunea misionară a Societății, Sibia, cu echipajul ei de patru persoane, se afla în port, iar acești misionari călători pe mare, împreună cu doi reprezentanți ai Societății de la biroul de filială din Puerto Rico și-au unit forțele cu vestitorii din Insulele Virgine, umplând orașul cu pliante ce anunțau cuvântarea. Marile speranțe s-au împlinit când sala de festivități s-a umplut, duminică seara, cu 250 persoane interesate.

Astfel există perspective bune pentru o expansiune viitoare în anul 1950 și cu minunata lucrare a celor patru absolvenți Gilead este sigur că va urma și creșterea.

Cum circulă sângele

Cu 322 de ani în urmă William Harvey și-a publicat descoperirile ce stabileau faptul că sângele circulă prin corp, în mod literal, într-un circuit închis. Cu toate acestea, el n-a fost primul conștient de faptul acesta. Înțeleptul Solomon, cu trei mii de ani în urmă, când a scris despre „urciorul ... de la izvor” și de „roata ... de la fântână” se referea, fără îndoială, la inimă și la sistemul circulator. Nu numai aceasta, ci descoperirile pe papirus de anul trecut dezvăluie că și egiptenii din vechime din acea perioadă cunoșteau fapte referitoare la circulația sângelui. – Eclesiastul 12:6.

A. AURICUL DREPT
B. VENTRICUL DREPT
C. AURICUL STÂNG
D. VENTRICUL STÂNG

Sistemul circulator, numit astfel deoarece descrie sistemul prin care sângele circulă prin organism, constă din patru părți principale: 1. Inima, sau principala stație de pompare; 2. Arterele, prin care sângele este distribuit în diferite părți ale corpului; 3. Capilarele, care aduc sângele la celule individuale; 4. Venele, prin care sângele se întoarce la inimă. De vreme ce inima este nucleul sistemului circulator să o luăm în considerare la început.

Dintotdeauna inima a fost printre principalele puncte de interes pentru cei care au făcut un studiu al corpului omenesc și nu este de mirare că așa au stat lucrurile. Aceasta este cu adevărat o minune, atât în ce privește construcția, cât și performanța,

un muncitor extraordinar ce pompează în liniște, în fiecare secundă, minut, oră și zi din anii vieții noastre. În medie, la un adult de parte bărbătească ea bate de 72 de ori pe minut, iar la femei bate cu opt, zece bătăi mai mult. La nou-născut inima bate cu 140 bătăi pe minut și se reduce treptat, până ajunge la maturitate. Se cunoaște că inima a bătut cel mai puțin cu 16 bătăi pe minut și cel mai

mult cu 250 bătăi pe minut. Starea de repaus reduce bătăile inimii cu aproape 10%, inima odihnindu-se și ea precum corpul; în vreme ce mișcarea și digerarea hranei accelerează temporar bătăile inimii.

La fiecare bătaie a inimii (în viața de adult) sunt pompate în artere aproape două uncii de sânge (o uncie=28,349 grame) și se estimează că întregul flux sangvin trece prin inimă o dată la fiecare minut. Cantitatea totală de sânge din corp se estimează a fi între 5-9% din greutatea

corporală. Noi intrăm în viață cu o cantitate de jumătate de pintă de sânge, (o pintă este aproximativ o jumătate de litru), iar la maturitate avem în medie opt pinte sau un galon (un galon SUA=3,785 litri).

Având de făcut un volum de lucru așa de mare, inima a primit o atenție specială din partea minunatului ei Designer, Creatorul nostru. Aceasta este un „motor închis”, învelișul ei protector fiind cunoscut sub numele de pericard (în jurul inimii). Mușchiul inimii este cel mai complex dintre toți mușchii care se găsesc în corpul omenesc. Fibrele acestui mușchi se ramifică în toate direcțiile, dar se unesc întotdeauna într-un fel, ca o rețea. Dutchman Leeuwenhoek, inventatorul microscopului, a fost primul care a observat această formațiune specială a mușchiului inimii. El a fost cu mult înaintea vremii lui, fiind nevoie să mai treacă alți 150 de ani pentru a fi descoperit acest lucru. În paranteză fie spus, descoperirile lui și-au lăsat amprenta în istoria medicinei, în ciuda faptului că el se afla printre cei considerați „ignoranți și neînvățați”, neștiind latina, limba celor cultivați din zilele lui, fiind familiarizat puțin cu literatura, în afară de Biblia lui în olandeză.

Două inimi într-una

În realitate există două inimi într-una; o inimă dreaptă și o inimă stângă.

Acestea sunt unite printr-un țesut de legătură, cunoscut sub numele de membrană (perete despărțitor) pentru a economisi spațiu și energie. Fiecare inimă are două camere, un atriu (în formă de ureche) și un ventricul (stomac). Atriile au o construcție mai ușoară decât ventricule și acționează ca anticameră, sau pompe de hrănire, primind sângele de la vene și pompându-l în ventricule. Acestea din urmă servesc ca pompe de forță sau principale, pompând sângele în corp prin vasele de sânge. Prin această construcție a inimii se asigură un flux sangvin continuu și constant. Inima dreaptă se ocupă doar de pomparea sângelui prin plămâni, în vreme ce inima stângă pompează sângele prin tot corpul.

În realitate, inima nu bate precum o tobă, deși bătăile ei sună ca „tup-tup”. De fapt, ea se contractă treptat, mai întâi atriile, apoi ventriculele, după care se odihnește. Perioada de contracție se numeșteistolă (contracție), iar cea de odihnădiastolă (dilatarea) inimii. Cele două inimi, deși au o construcție separată și funcții diferite, bat sau se contractă în același timp. Pentru a înțelege modul în care are loc această contracție dintr-o parte în alta a inimii, observați modul în care se târăște o omidă, cum își contractă corpul treptat, de la un capăt la altul, în timp ce se deplasează.

Sângele din vene intră în atrii în timpul perioadei de odihnă (diastola) a inimii aproape umplând ventriculele. Apoi contracția forțează sângele din atrii în ventricule, umplându-le complet și extinzându-le. Apoi se contractă ventriculele, forțând atriile. Atriile se relaxează imediat ce au pompat sângele în ventricule, astfel permițând sângelui să intre iar în inimă. După ce ventriculele își fac treaba, toată inima are o perioadă de odihnă. Dar nu pentru mult timp, nu, doar pentru mai puțin de jumătate de secundă; căci atât sistola cât și diastola (perioadele de contracție și de odihnă) se produc la o rată de 72 bătăi pe minut.

De vreme ce sângele este pompat din atrii în ventricule și din ventricule în artere, ce anume reține sângele să nu curgă înapoi în timpul când inima se odihnește? Un set de valve foarte ingenios, opera de artă a Creatorului nostru. Există niște valve cu sens unic, susținute puternic, între deschizăturile din atrii și ventricule, care permit sângelui să curgă din atrii în ventricule, dar nu să se întoarcă înapoi. În inima dreaptă această valvă are trei vârfuri sau capete, de aceea este cunoscută sub numele de valvă tricuspidă. Acolo unde arterele se unesc cu ventriculele mai există un set de valve, valve semilunare. Și acestea permit sângelui să curgă afară în artere, dar îl împiedică să curgă înapoi în inimă.

Ce anume face inima să bată?

De unde își are originea bătaia inimii sau această contracție treptată? Se pare că această bătaie este inițiată la capătul atriului drept, într-un capăt micuț. Acesta acționează ca și starter pentru motorul inimii. Ascest impuls nu este transmis prin mușchiul inimii, ci prin intermediul unei rețele de nervi și fibre foarte special construite. Mai există un alt capăt sau nod între atriul și ventriculul drept, care pare să servească precum un conductor de energie.

Ce anume face inima să bată? Toate dovezile duc la concluzia că este vorba mai degrabă de un agent chimic decât de unul nervos. Știm că sistemul nervos simpatic sau „vegetativ” pune în acțiune plămânii, stomacul și intestinele. Cu toate acestea, el nu face lucrul acesta pentru inimă din următoarele motive: inima embrionului bate înainte să fie atinsă de vreo fibră nervoasă; de asemenea, inima continuă să bată și atunci când este separată de corp. De fapt, chiar bucăți din țesutul inimii, când sunt puse în anumite soluții chimice, își reiau bătăile ritmice, părți ale inimii răspunzând în mod diferit, astfel arătând că fiecare parte are propriul grad de sensibilitate față de agentul chimic.

Referitor la modul în care anumite substanțe chimice provoacă deschiderea și închiderea inimii, contracția sau bătaia ei,

Dr. A. E. Cohn, membru emerit al *Institutului de cercetare medicală Rockefeller* declară: „Încă nu este clar cum funcționează aceasta. Ea este realizarea centrală, indispensabilă a inimii. Ar fi un avantaj crucial să știm cum poate fi influențată această proprietate în tratarea pacienților. Evident, lipsește încă multă cunoștință de bază.

Ca nu cumva unii să înțeleagă greșit cele de mai sus se poate observa că sistemul nervos afectează bătăile inimii, în special nervii care conectează direct centrele emoționale ale creierului cu capătul care inițiază bătăile inimii. Dar acestea nu cauzează bătăile inimii; ele le pot doar accelera sau diminua. Inima își continuă ritmul normal, separat de acestea, arătând că nu depinde de ele. Agentul chimic care afectează ritmul bătăii inimii este secreția glandelor suprarenale, adrenalina.

Nu doar că în inimă există activitate chimică, dar bătăile ei generează căldură și electricitate. Impulsurile electrice pot fi măsurate cu exactitate, și diagrama lor poate fi înregistrată, oferind o indicație exactă a vârstei individului și orice afecțiune particulară a mușchilor inimii. Având în vedere aceste fapte, se spune că bătăile inimii implică schimbări mecanice (mișcarea mușchilor) chimice, termice și electrice.

Sistemul vascular și arterele

Cam atât despre inimă. Acum să trecem la sistemul *vascular*, nume prin care sunt cunoscute celelalte trei părți ale sistemului circulator. Acest sistem constă în realitate din trei sisteme: cel somatic, care se referă la corp ca întreg, sistemul pulmonar și cel portal. Sistemul *somatic* primește sânge de la inima din stânga și îl întoarce la inima din dreapta prin artere, capilare și vene. Treaba lui este să hrănească întreg corpul cu nutrienți și oxigen și să elimine dioxidul de carbon și alte produse nefolositoare ale celulelor.

Sistemul *pulmonar* primește sânge de la inima din dreapta și prin plămâni îl întoarce la inima din stânga, printr-un sistem asemănător de artere, capilare și vene. Treaba lui este să elimine dioxidul de carbon pe care sângele l-a acumulat în călătoria lui prin sistemul somatic și să aprovizioneze sângele cu cantitatea de oxigen necesară. Sistemul *portal* conduce sângele de la diferite organe ale digestiei, stomac, intestine și altele la ficat, prin vena portală, de unde și numele, și de la ficat la vena principală. Acesta poate fi considerat ca o sub-diviziune a sistemului somatic, care adună hrana de la organele digestiei și o aduce la ficat. Ficatul, despre care se spune că îndeplinește mai mult de cinci sute de funcții diferite, pregătește apoi hrana pentru a fi consumată de celule, iar

surplusul îl depozitează pentru întrebuințări viitoare sau de urgență.

Arterele au o construcție puternică, cu pereți groși, mai ales în comparație cu venele. Ele își păstrează forma chiar și după ce sângele trece prin ele, în comparație cu venele, care se strâng după ce sângele trece prin ele. Dar arterele și venele au aceeași construcție de bază: o căptușeală interioară, *intima*, care este foarte subțire și foarte fină, precum mătasea, partea de mijloc, *media*, care este cumva mai încărcată și învelișul exterior, *externa* sau membrana, care este cea mai puternică dintre toate și prin care vasul de sânge este fixat de corp.

Pe măsură ce sângele este pompat în artera principală, aorta, el se mișcă destul de repede, cu aproape un picior pe secundă. Dar pe măsură ce arterele se ramifică se mărește și cantitatea de sânge, astfel încât atunci când ajunge în capilare se extinde pe o suprafață de 800 de ori mai mare decât atunci când a plecat de la inimă. Pe măsură ce se răspândește în corp capătă o rezistență mai mare, iar fluxul sangvin se reduce până la 1/600 din viteza fluxului de la început, sau la aproximativ 1/50 dintr-un inch, pe secundă.

Arterele nu servesc doar ca și mijloace pentru distribuirea sângelui, ci datorită construcției lor ele ajută atât la circulația cât și la reglarea fluxului sangvin.

Pereții lor sunt foarte flexibili. Aceasta permite mai ales arterei principale să se extindă, așa încât să se îngrijească de cele două uncii de sânge care sunt trimise în ea la fiecare bătaie a inimii. Pereții ei exercită apoi o mare presiune asupra fluxului sangvin, care neputând să se întoarcă înapoi în inimă, din cauza acelor valve în formă de semilună, este forțat să meargă înainte prin artere. Flexibilitatea pereților din artere mai ajută la schimbarea fluxului intermitent al sângelui, de la inimă, la unul mai constant și continuu, deși această pompă se simte încă în puls.

Un alt ajutor în primirea sângelui prin corp sunt cele două seturi de nervi vasomotori, aflați în cele două căptușeli interioare ale arterelor. Unul din aceste seturi acționează ca restrictor, reducând mărimea arterelor, celălalt acționează ca dilatator, crescându-le mărimea. Acestea sunt controlate în primul rând de sistemul nervos simpatic, din care fac parte. Când o parte a corpului are mai multe de făcut, acești nervi măresc arterele, permițând să curgă mai mult sânge în acea parte. De asemenea, atunci când are loc o afectare a unei anumite părți din corp, nervii dilată imediat artera, pentru a da voie să curgă mai mult sânge în acea zonă afectată.

Capilare și vene

Arterele se transformă treptat în artere foarte mici, cunoscute sub numele de arteriole, care la rândul lor se transformă în capilare. Există cam 35.000 de mii de aceste capilare în corpul uman. Acestea au un diametru de $1/3000$ dintr-un inch, iar lungimea lor variază de la $1/50$ la $1/25$ dintr-un inch. De fapt, acestea sunt așa de mici încât doar o înțepătură de ac va face rău la sute din ele. Membranele lor sunt așa de subțiri pentru a permite nutrienților din sânge, oxigen, proteine, să treacă prin ele la celule și să preia produsele nefolositoare, inclusiv dioxidul de carbon. Tot acestea sunt cele care le permit globulelor albe să ajungă la o zonă infectată.

Când este cald sau în caz de febră, atât arterele cât și capilarele se măresc, permițând sângelui să ajungă la zona ce trebuie răcită. Când aceasta se răcește vasele de sânge care conduc sângele la partea exterioară a corpului se contractă, iar sângele este dus spre organele interne, care lucrează mai mult, pentru a păstra corpul cald. Descoperirile recente au arătat că pe lângă faptul că sunt reglate de sistemul nervos aceste capilare sunt afectate de agenți chimici; unul fiind o secreție a rinichilor care le contractă, iar altul fiind o secreție a ficatului, care are efect de a le dilata. Deși îndeplinesc funcția

de a aproviziona celulele cu hrană și oxigen ele sunt cunoscute sub numele de capilare arteriale și în timp ce continuă și adună producții nefolositori, sunt cunoscute sub numele de capilare venoase.

Da, arterele se transformă în vene prin capilare, iar venele constituie calea înapoi spre inimă pentru sânge. Se pare că există câteva diferențe de opinie în ce privește venele, dacă acestea au nervi vasomotori care contractă și dilată mărimea arterelor; dar un lucru este sigur, ele au un set de valve. Partea mai mare a corpului se află sub inimă, prin urmare sângele care se întoarce la inimă trebuie să circule împotriva presiunii gravitației. Dacă ar interveni ceva temporar în presiunea inimii, sângele ar începe să curgă înapoi, însemnând o întrerupere a funcționării și un șir nesfârșit de complicații. Pentru a împiedica să se întâmple acest lucru în venele mai mari sunt o serie de valve, care se deschid atunci când sângele este pompat spre inimă și se închid când presiunea vine din cealaltă parte, astfel împiedicând sângele să curgă din inimă.

Prin artere sângele curge treptat din ce în ce mai încet, pe măsură ce se depărtează de inimă. În ce privește venele, lucrurile stau exact invers; pe măsură ce sunt mai puține și cresc ca mărime fluxul sangvin acoperă din ce în ce mai puțin spațiu, astfel ajutând sângele să-și

mărească viteza, în timp ce se apropie de inimă. Dar nu ajunge niciodată la viteza pe care o are când pleacă din inimă, prin aortă, artera principală. În mod suplimentar sistemul de vene acționează ca rezervor pentru sânge, acolo fiind între 2-3 vene pentru fiecare arteră. Acest rezervor ajută la păstrarea presiunii sângelui și a volumului lui normal.

Această descriere a călătoriei sângelui prin sistemul somatic este valabilă și pentru sistemul pulmonar, dar nu și invers. Sângele care pleacă din inima dreaptă, deși călătorește prin artera pulmonară este plin de dioxid de carbon, de aceea are culoarea roșu-albăstrui. Pe măsură ce se extinde spre capilare se eliberează de dioxid de carbon și preia oxigen, devenind la culoare roșu-aprins, formă în care intră în inima stângă, prin vena pulmonară, pentru a fi distribuit prin tot corpul.

Un uimitor răspuns al inimii

Apreciind tot ce este implicat în bătăile inimii și circulația sângelui prin corp, face să pară mai remarcabil modul în care aceasta poate să răspundă la tratamentul mecanic și, ca să zicem așa, să vină din nou la viață, după ce s-a oprit pentru un timp. Așa au stat lucrurile cu un bărbat care a „murit” de două ori, anul trecut în februarie, așa cum s-a raportat în New York

Times, pe 20 aprilie, 1950. Se pare că după o a doua operație, prima fiind nereușită, respirația și bătăile inimii s-au oprit. Raportul spune:

Doctorul a făcut imediat o incizie în dreptul inimii și a început să maseze cu mâna organul lipsit de viață. Acest tratament (început la ora 1:30) a continuat până aproape la ora 4 p.m., când s-a raportat că pacientul trăia din nou. Dar, în timp ce era pregătit să fie mutat pe patul de spital, inima lui a încetat să bată pentru a doua oară. Din fericire echipamentul din sala de operație și chirurgul au fost aproape, doctorul a putut imediat să redeschidă cavitatea toracică și să reia masajul manual al inimii. Autoritățile din spital au raportat că dacă acest tratament n-ar fi fost aplicat în primele patru minute și jumătate după oprirea inimii, pacientul ar fi suferit o deteriorare serioasă a celulelor creierului, chiar dacă au fost restabilite mai târziu respirația și bătăile inimii. Cu această a doua ocazie chirurgul a masat inima pacientului până aproape de ora 8 p.m. De data aceasta s-a constatat că respirația și bătăile inimii erau normale, iar pacientul s-a întors în camera lui, după ce s-a zbatut aproape șapte ore între viață și moarte, în sala de operație. ... Starea lui s-a îmbunătățit așa de mult încât autoritățile au de gând să-i dea drumul acasă mâine, fiind primul caz de „oprire freventă a inimii cu recuperare” înregistrat vreodată.

Trecerea în revistă a celor de mai sus, despre sistemul circulator, face cu siguranță foarte potrivită exclamația psalmistului David: „Te voi lăuda, căci am fost făcut în mod minunat; lucrările Tale sunt minunate, iar sufletul meu știe bine lucrul acesta”. Cu siguranță, cei care

atribuie șanseii sau unei forțe oarbe a naturii un astfel de aranjament uimitor de potrivire delicată și activitate coordonată, merită mustrarea psalmistului: „Nebunul zice ... nu există Dumnezeu!” – Psalmul 139:14; 14:1.

Problemele inimii și bolile asociate

Atotînțeleptul Creator a făcut inima umană să ne servească pe o perioadă lungă de timp; de fapt pentru totdeauna. Cu toate acestea, ea n-a fost concepută să reziste sub tot abuzul la care continuă s-o supună omul modern, din cauza ignoranței, a ambiției egoiste, a abuzului sau a asupririi. În chestiunea afecțiunilor inimii înțelegem clar că plata păcatului este moartea, afecțiuni care sunt Ucigașul nr. 1, de trei ori mai fatale decât cancerul și însumând mai multe decese decât următoarele cinci cauze majore laolaltă.

Fiecare imprudență, fiecare exces suprasolicită inima. Slăbiciunile, fie că este vorba de mâncare, fie de alte chestiuni, fac inima să lucreze mai mult, iar riscurile de dragul emoției fac rău inimii. Emoțiile de orice formă, la jocuri sau oriunde altundeva, fac rău inimii.

Nu numai asta, ci practic orice dezordine din corp dă mai mult de lucru inimii. De exemplu, anumite afecțiuni ale rinichilor fac inima să bată mai tare pentru

a păstra sângele curat. Astfel de condiții, dacă li se permite să continue, afectează inima permanent și sunt cunoscute sub numele de cauze secundare ale afecțiunilor inimii. Oamenii de știință au păreri contradictorii referitor la faptul că decesul survine din cauza faptului că cedează inima sau în urma unui declin general al tuturor organelor. Poate adevărul este undeva la mijloc, uneori se datorează primei cauze, alteori celei de-a doua cauze.

Deși inima cedează în cele din urmă, când este suprasolicitată sau abuzată, ea nu o face fără o luptă, ci face eforturi pentru a se adapta la sarcinile suplimentare sau la condițiile neobișnuite care i se impun. O modalitate prin care o face este că se mărește. Atunci poate apărea o presiune suplimentară, pentru că valvele nu se închid cum trebuie, o anumită cantitate de sânge se scurge înapoi și astfel este nevoie de mai multe bătăi ca să fie aprovizionat corpul cu sânge. Aceasta se poate datora unui defect structural, congenital sau dobândit mai târziu, din

cauza unor infecții care a deteriorat valvele. Presiunea suplimentară se mai poate datora rigidizării arterelor, afecțiune cunoscută sub numele de *arterioscleroză*, care înseamnă tocmai acest lucru. Aceasta micșorează fluxul sangvin din cauza depozitelor de calciu de pe mușchii arterelor, care este precedată de o deteriorare a pereții arterelor. De asemenea, o astfel de afecțiune afectează flexibilitatea arterelor, care este un factor important în circulația sângelui.

Dacă mușchiul inimii slăbește și permite fluxului sangvin să se reducă prea mult, serul sau plasma din sânge se scurge prin capilare, începând dela picioare și ajungând treptat la abdomen, cauzând moartea. Această afecțiune este cunoscută sub numele de *hidropizie*. Sau mușchii slăbiți sau deteriorați de infecție sau presiune nu vor urma întocmai bătaile inimii, producând efectul de bătaii întrerupte. Venele, care niciodată nu sunt foarte puternice, se pot dilata, rezultând în vene varicoase; printre cauze se numără afecțiuni ale ficatului, care permit toxinelor să se acumuleze în sânge, o circulație deficitară, statul în picioare pentru perioade mari de timp, sau tensiunea mamei în timpul sarcinii.

Angina pectorală, un spasm al vaselor de sânge, poate fi cauzată de efort mare, fie din cauza unei activități prea

violente, fie prea prelungite. Apar dureri puternice în inimă, adesea ca și cum ar plesni inima, care te fac să crezi că moartea este iminentă și adesea chiar are ca rezultat moartea. Aceasta servește ca un avertisment foarte potrivit că acest organ extrem de important este suprasolicitat și că dacă vrem ca acesta să-și continue funcțiile trebuie s-o lăsăm mai încet.

Astăzi se fac multe în ce privește tensiunea arterială și companiile de asigurări o verifică de obicei înainte de a emite o poliță pentru adulți. Cu toate acestea, o abordare mai modernă a acestora o consideră mai degrabă un simptom decât o afecțiune în sine și că ea singură nu este periculoasă. De fapt, un anumit spital, după ce a verificat mii de cazuri, a ajuns la concluzia că deși tensiunea arterială peste normal nu este ceva de dorit, gradul tensiunii arteriale crescute nu are de-a face cu ceva anume.

O afecțiune cardiacă gravă este *tromboza coronariană*, în care se formează cheaguri de sânge în fluxul sangvin, care ajungând la inimă cauzează o obstrucție ce rezultă adesea în moarte subită. O afecțiune asemănătoare este cea mai frecventă cauză a deceselor post-operatorii, anume *tromboembolia*, adică formarea de cheaguri în vasele de sânge. S-a constatat recent că întrebuințarea de antibiotice, precum penicilina, crește riscul

de coagulare a sângelui, astfel crescând pericolul cheagurilor de sânge.

Judecata sănătoasă

Deși sistemul circulator are o structură foarte complexă, iar afecțiunile lui sunt multe și variate, multe din cauze fiind încă nedescoperite, totuși există o concluzie comună că o judecată sănătoasă îi poate ajuta mult pe cei care suferă de una sau alta dintre aceste afecțiuni. Unul dintre cei mai mari dușmani ai celui care suferă de inimă este tendința acestuia de a se îngrijora. Dacă ne gândim la inimă și îi dăm o atenție exagerată nu facem decât să îi dăm mai mult de lucru. Tensiunea mentală pune presiune pe inimă și nu există presiune mai mare decât grija că nu există o rezolvare a problemei. Acesta a devenit un obicei vicios. Cel mai bun sfat pentru aceasta este „să nu te gândești la ziua de mâine”. Dacă trebuie să lucrezi ceva cu mintea, fă-o atunci când ești odihnit. Cei care suferă cu inima au tendința de a face depresii, lucru care, de asemenea, face rău inimii. Aceștia ar trebui să cultive buna dispoziție, gândindu-se la lucruri vesele și pline de speranță. Pentru cel care suferă de inimă o „inimă veselă face bine ca un medicament”.

În al doilea rând, fiți moderați în activitate fizică! Nu alergați după troleibuz, autobuz, etc. Nu urcați scările în grabă!

Respirația accentuată arată că inima nu poate să aprovizioneze celulele corpului cu oxigenul necesar. Evitați efortul pe termen lung! Inima își face treaba dacă nu este supra-solicitată. Dacă aveți un job în care trebuie să stați în picioare luați-vă câteva minute, din când în când, să stați jos și să vă odihniți. Ideal ar fi să vă întindeți câte cinci minute la fiecare oră sau să vă luați ceva timp la orele amiezii ca să vă întindeți și să vă relaxați.

În al treilea rând, dați atenție aerului proaspăt și exercițiilor. Cele două merg bine împreună. Exceptând cazurile extreme de afecțiuni ale inimii, exercițiile efectuate treptat vor face mult pentru a combate și a depăși problemele de inimă; și faceți asta în aer liber. Mare parte din activitatea inimii presupune aprovizionarea celulelor cu oxigen; nu dați inimii mai mult de lucru trăind și muncind în încăperi neaerisite. Unii recomandă chiar ca cei care suferă cu inima să locuiască în corturi, ca să se asigure că primesc suficient aer proaspăt. Aceasta înseamnă că efortul conștient de a respira adânc va ajuta.

În al patrulea rând, fiți atenți la masă. Sfatul înțeleptului „puneți un cuțit la gât, dacă ai un apetit exagerat” este foarte potrivit pentru cei care suferă de inimă, în special pentru cei supraponderali. Orice kilogram în plus înseamnă mai mult de lucru pentru inimă. În unele cazuri se

recomandă o dietă fără sare; alții au beneficiat de pe urma unei diete cu orez.

Pentru cei care suferă de *tromboză coronariană* un specialist în cardiologie de la Spitalul Universitar din New York recomandă următoarele: „Să elimine complet carnea roșie, inclusiv ficatul; eliminarea pe cât posibil a „alimentelor uscate”, precum pâinea și cartofii, și să bea zilnic între 6-8 pahare de băutură, alcătuită din un sfert suc de citrice de orice fel și trei sferturi apă. Această metodă a fost încercată pe o perioadă lungă de timp, cu rezultate foarte favorabile. Nu mai trebuie să adăugăm că în afecțiunile cardiace nu sunt recomandate nici băuturile alcoolice, nici țigările.

Și în cele din urmă, rămâne cheștiunea emoțiilor. Este obligatoriu controlarea dispoziției mentale. Nimic nu este mai rău pentru o inimă slabă decât să se înfurie. De multe ori cineva care suferea de inimă și-a sfârșit viața prematur, pentru că și-a pierdut auto-controlul, la fel cum au făcut alții care au făcut excese de mâncare.

Există multe terapii și unele în conflict cu altele, fiecare având, fără

îndoială, ceva de recomandat care să ajute sistemul circulator, în încercarea de a furniza corpului hrană și de a elimina toxinele. Mulți medici alopați se bazează în mare măsură pe medicamente. Pe de altă parte, medicii naturaliști consideră aceste medicamente ca pe o otravă puternică pentru corpul suferind. Fiecare să se convingă singur! Mulți au fost ajutați de masaj și tratament osteopatic, alții au fost ajutați de hidroterapie. Dar, indiferent de terapie, ar fi o nebunie să credeți că acestea vă pot oferi un beneficiu de durată dacă o să continuați să vă abuzați inima. Ele vă pot ajuta doar să vă rezolvați problema.

În concluzie, Creatorul ne-a dăruit un corp minunat ce conține, printre multe alte lucruri, un mecanism minunat, inima cu sistemul ei circulator. Acesta poate îndeplini o mulțime de funcții, dar va ceda dacă este suprasolicitat. Afecțiunile inimii sunt ucigașul nr. 1, dar judecata sănătoasă și auto-controlul sunt cele mai bune ajutoare în combaterea lor. *Nu vă îngrijorați de inimă, dar nici nu abuzați de ea!*

ADEVĂRUL este simplu. Poate fi înțeles de tineri și bătrâni, bogați sau săraci, oameni bine educați sau de condiție umilă. Dar trebuie căutat!

ADEVĂRUL este revigorant. El împrăștie îngrijorările vieții, dezvăluie o speranță sigură de lucruri mai bune. Omul care cunoaște adevărul întâmpină viitorul cu încredere și pacea minții.

ADEVĂRUL este disponibil pentru voi în cartea *Să fie Dumnezeu adevărat!*, ilustrată aici. Începeți o aventură cu adevărul comandându-vă astăzi propriul exemplar, care costă 35 de cenți.

Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al cărții *Să fie Dumnezeu adevărat!* pentru cei 35 cenți pe care i-am trimis

Nume..... Oraș.....

Stradă..... Stat.....

Punctul mort al U.N.

Într-un raport (6/6) către cele 59 de națiuni membre, secretarul general U.N., Trygve Lie, a subliniat rezultatele misiunii sale în Moscova. El nu a arătat clar ce i-a spus premierul Stalin, dar a spus că rezolvarea problemei punctului mort în care se afla U.N. era ocuparea locului delegatului din China comunistă. Asta era chestiunea cu care se confrunta U.N. de când rușii au început să părăsească organizația, din ianuarie trecut. În prima parte a lunii iunie s-au făcut speculații că s-ar putea găsi soluții în Franța și Egipt, înregistrând cele două voturi suplimentare necesare pentru a lua locul delegatului din China comunistă.

Cărări de pace

Delegatul U.S. la U.N., Warren R. Austin, a spus (6/2) că eforturile reunite ale celor trei națiuni vor aduce pace dacă acestea rămân împreună și continuă să lucreze împreună. Secretarul apărării, Louis Johnson, le-a spus celor trei comitete ale congresului U.S. (6/6) că efortul de a înarma acele națiuni care se împotrivesc agresiunii comuniste este „doar pentru pacea și siguranța rămasă”. Președintele Truman a avut două puncte de vedere despre pace, făcând o ilustrație deprimată a intențiilor Uniunii Sovietice, spunând Congresului că „amenințarea agresiunii își aruncă umbra asupra fiecărui colț al globului”; două ore mai târziu, la

conferința de presă, a spus că lumea pare să fie mai aproape de pace decât oricând înainte în ultimii cinci ani.

Mai multe cheltuieli pentru „Pace”

Președintele Truman a cerut Congresului U.S. (6/1) să dea 1.225.500.000 \$, pentru al doilea an, în programul de ajutor militar, sub care U.S. furnizează echipament țărilor care se împotrivesc „imperialismului comunist”. Un bilion de dolari din aceștia vor merge în teritoriul Nord Atlantic. 120.000.000 \$ vor fi alocați Greciei și Turciei, iar sume mai mici vor fi alocate pentru Iran, Filipine, Coreea și China. Secretarul de Stat Acheson a avertizat că poate anul viitor și după aceea cheltuielile vor crește. Câteva zile mai târziu (6/6) Truman a semnat un document care autoriza 3.200.000.000 \$ pentru *Programul de refacere* din Europa și

ajutor pentru zonele subdezvoltate ale lumii. Bani vor merge în Coreea, China ne-comunistă, Palestina și programul de ajutorare a copiilor. Truman l-a salutat ca pe un „pas memorabil înainte în programul nostru pentru pace”.

O analiză a bugetului sovietic făcută de comandantul Forțelor Navale U.S., Greenhaigh, de la *Colegiul industrial al Forțelor Armate*, a arătat că Rusia cheltuie anual 45.000.000.000 \$ în scopuri militare, și a arătat că un război între U.S. și Rusia ar costa U.S. 145.000.000.000 \$ pe an. Potrivit lui Greenhaigh, dacă un astfel de război ar continua cât cel de-al Doilea Război Mondial, dolarul s-ar devaloriza la aproape 9 cenți.

Curtea U.S. interzice discriminarea

Trei hotărâri unanime (6/6) ale Curții Supreme U.S. împotriva

discriminării rasiale, în educație și vagoanele-restaurant de la societățile feroviare, au adus multe comentarii de ambele părți. Deși Curtea n-a spus că separarea raselor este ilegală, ea a spus, în cazuri în care sunt implicate universități din Texas și Oklahoma, că educația „separată” pentru negri trebuie să fie „egală” în toate privințele și că deși un student de culoare are voie să fie în aceeași sală de curs cu albi, dacă este forțat să stea separat de ei el încă nu primește oportunități „egale”. În al treilea caz Curtea a hotărât ca practica societăților feroviare din Sud de a le permite negrilor să ia masa în vagoanele-restaurant doar la mese speciale, rezervate pentru ei, separat de ceilalți pasageri, este ilegală.

Tacticile lui McCarthy provocate

Șapte senatori republicani au atacat metodele pe care senatorul

McCarthy le-a folosit, în încercarea lui de patru luni de a demonstra infiltrația comunistă în Departamentul de Stat U.S. Denunțându-i tacticile „murdare” ei au spus (6/1) că „nu sunt mândri de abandonul nepăsător prin care au fost aruncate acuzații nedovedite” de tovarășul lor republican și că „poporul american a obosit să vadă cum oamenii nevinovați sunt mânjiți cu noroi, iar cei vinovați sunt absolviți de orice vină”.

Candidat socialist la prezidențiale

Norman Thomas, care a fost de șase ori candidatul Partidului Socialist la președinția U.S., a spus că nu va mai candida încă o dată. Cel mai mare număr de voturi pe care l-a primit a fost de 885.000, în 1932 și în 1948 a primit doar 140.000 de voturi. El a spus că este suficient de șase ori.

Recensământ în Emisfera de Vest

Primul recensământ pe emisferă din istorie a fost încheiat pe jumătate în luna iunie, potrivit Dr. Calvert Dedrick, de la Biroul de recensământ din U.S., care a spus că acesta va arăta probabil că în America de Nord, de Sud și Centrală trăiesc 325.000.000 oameni. „Potrivit estimărilor curente, America Latină este zona cu cea mai mare natalitate din lume”, a spus el. Acesta va fi primul recensământ făcut vreodată în Ecuador și primul în peste patruzeci de ani în Uruguay și Bolivia.

Un deputat din Argentina îl atacă pe Peron

În Argentina un membru al Camerei Deputaților a inserat în *Raportul Congresului* (care este disponibil pentru câțiva cenți la chioșcurile de ziare) o denunțare fără

precedent, de 11 pagini, a regimului Peron, numindu-l dictatură, acuzând că este comparabil cu cel al lui Hitler sau Mussolini și că Peron și soția acestuia au preluat totul de la sindicate de muncitori, la copii de la școala primară, adăugând că libertatea de presă, de adunare și de exprimare nu există. Un comitet al Camerei Deputaților a luat în considerare o posibilă expulzare a autorului, Dr. Mauricio Yadarois, de la Cameră, deși articolul său arată spre acțiuni similare împotriva altor trei deputați, ca dovadă a lipsei libertății de exprimare. S-a spus că nu s-a mai publicat ceva asemănător cu acest articol încărcat cu dinamită de când regimul Peron a început să închidă redacțiile de ziar potrivnice, în urmă cu trei ani. Numărul din *Raportul Congresului* ce conține articolul a fost retras din circulație. Un deputat a sugerat că „dacă va fi necesar, această ediție va fi arsă în piața publică”.

Planul lui Schuman progresează

Șase națiuni și-au exprimat bunăvoința de a participa la discuțiile programate pentru 20 iunie, în Paris, referitor la planul ministrului francez de externe, Robert Schuman, de a comasa industria oțelului și de cărbune din Europa. Britania a fost invitată, dar s-a reținut de teamă că planul ar putea împiedica economia ei planificată. S-a hotărât (6/3) ca discuțiile să continue fără Britania, dar să continue să informeze Londra despre progresul discuțiilor. Planul propune ca industriile grele care se alătură să se afle sub o „autoritate comună”, ale căror hotărâri să țină țările membre împreună. Aceasta va căuta să îmbunătățească și să promoveze producția de oțel și de cărbune, iar prin fuziunea industriei germane cu cea franceză se speră ca între aceste țări să

fie imposibil un război. Guvernul Germaniei de Vest de la Bonn a arătat optimism și entuziasm în ce privește acest plan, dar s-a raportat că magnații oțelului din Ruhr nu împărtășesc acest entuziasm, deși alți germani l-au salutat ca fiind primul pas spre crearea unei puternice forțe în Europa de Vest, suficient de puternică să facă imposibil războiul între U.S. și Uniunea Sovietică, cu posibilitatea de a crea, în cele din urmă, o punte de legătură între aceste două țări.

Dietă și producție în Europa

Consumul de alimente per persoană în Europa este în general aproape de nivelul dinainte de război, potrivit unui studiu făcut de Comisia Economică U.N. pentru Europa. Deși consumul de carne variază în mod considerabil în diferite țări din Europa, totuși există

puțină diferență în numărul de calorii și proteine folosite de oameni, în ciuda diferențelor uriașe de venituri. S-a mai raportat (6/11) că Planul Marshall așteaptă anul acesta un record în producția fermelor, și că producția industrială din Europa de Vest atinge recorduri fără precedent, iar acum se află la un nivel cu peste 24% față de nivelul avut înainte de război.

Partidul catolic din Belgia câștigă

Pentru a treia oară într-un an belgienii au venit să voteze pentru ceea ce deja a devenit un subiect monoton, întoarcerea regelui Leopold. Cinci milioane și jumătate de votanți au ales un nou Parlament, în speranța că acesta va hotărî dacă Leopold să fie sau nu chemat din exil. Alegerea a dat Creștinilor Sociali (catolici) o majoritate de patru locuri în Casa inferioară, deși au primit

mai puțin de 47% din voturi. A fost format un nou Cabinet Social Creștin (6/8) și cu majoritatea lor Social-creștinii și-ar putea impune voința asupra națiunii și regele ar putea fi rechemat, dar au existat speculații că va fi propus un compromis pentru a depăși criza de pe urma căreia țara va avea de suferit.

Onorați-l pe fictivul erou olandez

Renumita povestire a copiilor americani despre un băiețel olandez care a astupat cu degetul gura de scurgere a unui canal, pentru a salva Olanda de potop, este pură ficțiune, dar turiștii americani cer an după an să li se arate locul exact unde micuțul a astupat canalul. În cele din urmă, olandezul renunță să mai explice că povestea este un mit inventat de autorul lui, Mary Mapes Dodge, și au dezvelit o statuie (6/7) a unui băiețel, pentru a comemora un eveniment care n-a avut loc

niciodată. Olandezii speră că acum turiștii americani vor fi mulțumiți.

Franța mai poate avea „Coke”

Hotărârea propusă împotriva Coca-cola, trecută prin Adunarea Națională a Franței, a fost respinsă în unanimitate (6/8) de Consiliul Republicii, a doua casă consultativă a Parlamentului francez. Această respingere trimite hotărârea înapoi în Adunarea Națională, unde este de așteptat să fie dată uitării.

Germania de Vest poate face înțelegeri

Guvernul Germaniei de Vest, cu sediul la Bonn, a fost împuternicit (6/8) să negocieze și să încheie tratative cu alte țări, fără aprobare prealabilă, dar supusă încă dreptului de veto al Aliaților. Dacă în douăzeci și una de zile nu este exprimat dreptul de

veto, tratativele pot fi considerate valide.

Cerere pentru poliție în Germania de Vest

Cancelarul vest-german, Adenauer, a cerut permisiunea să stabilească o forță de poliție federală, alcătuită din 25.000 de oameni, pe care el o consideră necesară pentru a păstra securitatea internă, mai ales având în vedere fluxul constant de refugiați din sectorul rus. Această cerere de 25.000 de oameni este în contrast cu stabilirea *Bereitsvaffen*-ul rușilor (unități de urgență), „Poliția poporului” de 50.000 și 220.000, din Germania de Est. Înalta Comisie a Aliaților a dat un vot favorabil acestei cereri (6/2), deși a fost de acord cu o forță de 5.000 persoane.

Înțelegere la granița cu Germania de Est

Pe 7 iunie a fost anunțat un tratat între Germania de Est și Polonia, pentru a stabili granița națională la Oder-Neisse. Această stabilire a unei granițe finale între Polonia și Germania de Est a dat Poloniei 60.000 mile pătrate din fostul teritoriu german, ce fusese dat temporar Poloniei, la Conferința de la Potsdam, din 1945, ca și compensare pentru teritoriul luat de Rusia. Cu toate acestea, cele trei mari guverne care s-au întâlnit la Potsdam au spus că granița germană nu va putea fi stabilită complet până când nu se încheie un tratat de pace cu Germania. Deoarece un astfel de tratat de pace n-a fost încheiat, această stabilire a graniței a fost numită „trădarea întregii Germanii” de ziarele din Germania de Vest, iar Departamentul de Stat U.S. a protestat (6/7) că reprezentanții regimului din Germania de Est nu puteau vorbi în numele

poporului german și nu aveau autoritate să rezolve chestiunea frontierei.

Proces de trădare pentru cehoslovaci

La cel mai mare dintre toate „procesele de trădare” cehoslovace treisprezece persoane au primit sentințe pe acuzația că au pus la cale o revoltă armată împotriva guvernului. Deși toți acuzații au mărturisit, după modul obișnuit al proceselor din Europa de Est din ultimii ani, cineva a descris regimul comunist ca „drojdia societății”. Procurorul a spus că procesul a dovedit că diplomații străini conduceau activități anti-Cehia și a atribuit rolul principal „diplomaților din Statelor Unite care conduc și coordonează lagărul de război”. Patru dintre prizonieri urmează să fie executați, alți patru au primit sentințe pe viață, iar cei cinci rămași vor fi

întemnițați de la 15 la 28 ani.

Kazacii învinși în China

Ultimul nucleu al rezistenței față de comuniștii chinezi, Kazacii și Cavaleria rușilor albi, a lui Osman Bator, au fost învinși și împrăștiați în munții Bogdo Ula, din provincia Sinkiang, China, potrivit unui anunț al comuniștilor din China (6/4). S-a spus că mai mult de 14.000 dintre ei s-au predat, au fost capturați sau au fost uciși în timpul săptămânii care s-a încheiat pe 23 mai. Un fost vice-consul U.S., Douglas S. Mac Kiernan, a jucat un rol important în adunarea acestor forțe, pentru a se împotrivi comuniștilor, dar după predare nu s-a mai auzit nici un cuvânt din partea lui.

Alegeri în Coreea

La a doua alegere de când Republica sud-coreeană a devenit independentă, în 1948,

partidele politice care îl susțineau pe președintele coreean Syngmun Rhee, au primit o mare înfrângere (5/29). Încă nu s-a dezvoltat un puternic sistem al partidelor și mulți din noii membri ai Adunării Naționale sunt independenți. Victoria lor a fost atribuită campaniei lui Rhee împotriva multora din candidații independenți, chiar până acolo încât i-a întemnițat pe unii, datorită tacticilor sale arogante de a se ocupa de alegeri și din cauza inflației continue din Coreea.

Alegeri în Japonia

Tratatul de pace a fost principala chestiune a alegerilor parlamentare din Japonia (6/4). Cu trei zile înainte de a vota, guvernul a spus că se pregătea să semneze un tratat special cu orice națiune dintre Aliați, care recunoaște independența Japoniei, chiar dacă până acum a fost blocat un tratat cu Rusia și U.S. Votanții din Japonia au

fost de acord, în general, cu acest plan, căci partidul premierului Yoshida a ieșit victorios la alegeri și chestiunea principală a campaniei acestuia a fost angajamentul de a lucra pentru un astfel de tratat de pace special.

Înfrânarea comuniștilor japonezi

Generalul MacArthur a devenit mai sever (6/6) cu comuniștii japonezi care i-au acuzat pe Aliați că exploatau Japonia, cerând americanilor să plece, și a denunțat propunerea pentru un tratat de pace japonez, fără participarea Rusiei. MacArthur a dat ordin guvernului japonez să interzică viața publică a celor 24 de membri ai comitetului central al partidului. Aceasta îi împiedică să țină discursuri publice, să acționeze în

public ca și oficiali ai partidului și cere demisia celor care sunt membri ai Dietei (Parlamentul japonez). În ziua următoare, ziarul oficial comunist *Akahata* a provocat o grevă generală, ca protest, iar MacArthur a dat ordin ca cei 17 membri ai acestei redacții să fie interziși din viața publică. Autoritatea pentru o astfel de acțiune a venit de la o directivă din 1946, care se adresa în principal clicii de stăpâni ai războiului. Interdicția n-a vizat întreg partidul comunist, ca acesta să nu ajungă în ilegalitate, ci s-a aplicat doar oficialilor lui și se avea în vedere să priveze partidul de publicitate și prestigiu.

Mauna Loa erupe

A avut loc cea mai mare erupție a secolului, a vulcanului Mauna Loa

(6/1), când acest vulcan din Hawaii, cel mai incandescent din lume, a erupt, iar lumina acestuia s-a văzut pe o distanță de 200 mile. Acesta a aruncat în aer rocă topită, la o înălțime de 500 picioare, iar aburul a urcat până la 20.000 picioare înălțime. Lava s-a prelins spre mare cu o viteză între 20 și 40 mile pe oră, îngropând parțial sate mici, îngrămădindu-se până la 10 picioare înălțime pe o stradă principală, în cele din urmă revărsându-se peste o stâncă aflată la o distanță de 25 mile și căzând în mare la 100 de picioare. Apa din mare a început să fiarbă și la o milă distanță de țărm se simțea fierbințela. Locuitorii din zonă au fugit și nimeni n-a fost prins de lavă.

VIAȚA ESTE PREȚIOASĂ

Oamenii se agață cu putere de ea, chiar în această lume de necaz și nesiguranță. Dacă puținii noștri ani care trec repede ar putea fi extinși la o eternitate, iar necazurile prezente ar fi înlocuite cu o fericire de nezduncinat, n-ar fi acest pământ un loc minunat? Ți-ar plăcea să trăiești pentru totdeauna pe pământ, într-o stare de liniște și pace perfecte? Da, ți-ar plăcea! Dar ai putea? Aceasta este chestiunea ce va fi discutată în curând de președintele Societății de Biblie și Tratat Turnul de Veghere, domnul N. H. Knorr. Notați timpul și locul când va avea loc acest discurs gratuit din Biblie și faceți tot posibilul să participați.

POȚI TU TRĂI PENTRU TOTDEAUNA ÎN FERICIRE PE PĂMÂNT?

Discurs public de

N. H. KNORR

Președintele Societății Turnul de Veghere

DUMINICĂ, 6 AUGUST, ORA 3:00, P.M.

STADIONUL YANKEE

New York City

Această lectură publică gratuită, din Biblie, va fi punctul culminant al Congresului Internațional, de 8 zile, al martorilor lui Iehova. Mai mult de 55 de națiuni și insule ale mării vor fi reprezentate printre miile de delegați. Și tu ești invitat la congres, ce va avea loc din 30 iulie până în 6 august. Vino să vezi cu proprii ochi cum oameni din fiecare colț al pământului trăiesc acum în fericire, în pofida stărilor de nesiguranță din prezent.

Adresați întrebări de cazare Comitetului pentru Congres al Turnului de Veghere, 557 W, Str. 157, New York. Pentru informații în legătură cu aranjamentele de transport consultați grupa locală a martorilor lui Iehova.

Locuitorii orașului New York și cei din apropiere pot asculta această cuvântare importantă la radio, dacă nu pot participa personal.

TRANSMISIE RADIO : WBBR PE FRECVENȚA 1330

